

**comissió obrera
nacional de Catalunya**

Consell Nacional de la CS de la CONC

Barcelona, 19 de desembre de 2013

De Joana Raspall

(Barcelona, 1 de juliol del 1913 - Sant Feliu de Llobregat, 3 de desembre del 2013)

Identitat. Lluita

A banda i banda
del riu tenim la casa
mirant les aigües.
Les veus lliscar a la dreta;
les veig lliscar a l'esquerra.

La pirueta
de l'íntima revolta
ens allibera.

Deixem que cremi
la idea abans que, seca,
no s'esmicoli.

Visc forastera
en una terra xopa
de desmemòria.

(*Arpegis*. Saldes: Abadia Editors, 2004)

L'ase i el tractor

Havia llaurat amb l'ase
fins que va comprar el tractor
que feia molta més feina,
i el camp quedava millor.
Un dia, a mitja llaurada,
el motor es va espatllar,
i va córrer a buscar l'ase
per poder-lo remolcar.
L'ase es va clavar de potes
i no avançava ni un pas.
L'home prou l'escriuava:
—Arri!, que no arrencaràs?
En rebre xurriacades,
bramà l'ase: —A mi, no!
Mira si amb les garrotades
pots fer caminar el tractor!

(*Com el plomissol. Poemes i faules*. Barcelona: La Galera, 1998)

El 16 de desembre —d'ara fa un any— cloïem el X Congrés de la CONC. Ha estat un any intens d'activitat sindical. L'estratègia sindical definida i les propostes acordades han emmarcat el treball realitzat pel conjunt de la Confederació Sindical de la CONC, del qual la seva Comissió Executiva rendeix comptes al Consell Nacional. Avui ens toca, en aquest Consell, fer balanç del treball sindical fet aquest any i establir noves fites per als propers mesos.

Aquests dies —concretament el 14 de desembre—, ha fet vint-i-cinc anys de la vaga general del 14-D, i el 20 de desembre, quaranta anys del judici 1001. Volem recordar aquestes dues fites. En l'actual context econòmic, social i polític —negatiu i difícil—, no podem instal·lar-nos en l'enyorança, però ens hem de reconèixer en les arrels i la trajectòria de les comissions obreres, del sindicalisme confederal i de classe que representem, del compromís i la lluita per les llibertats i la democràcia i pels drets laborals i de ciutadania.

Avui les polítiques i els valors dominants, que dirigeixen i orienten la sortida de la crisi, ens porten a una cruïlla de civilització on la democràcia i la ciutadania estan en perill. Les llibertats es qüestionen, i els drets de ciutadania, els laborals i els socials, pateixen contínues retallades. Som en una cruïlla on el model social, que la lluita dels treballadors i treballadores hem impulsat i contribuït a construir, està sent desmuntat. El mateix sindicalisme està en qüestió. No ens instal·lem, però, ni en la malenconia de qui enyora el passat, ni en la resignació de qui es queda immòbil davant la dificultat.

En aquesta cruïlla hem de saber moure'ns. Perquè el futur és el present en moviment. El futur s'escriu amb la capacitat que tinguem avui de construir propostes, de mobilitzar-nos, de generar consciència, d'establir noves majories socials i d'obrir espais d'utilitat i d'aconseguir avenços. Ho hem de fer sent el que som: un sindicat que organitzem treballadors i treballadores als centres de treball i que volem disputar la riquesa que el nostre treball crea a l'empresa i a la societat. Per això val la pena recordar el que han estat i han representat moments d'història i lluita del moviment obrer i de CCOO, com el 14-D i el procés 1001.

De la mateixa manera que podem fer el millor homenatge a Nelson Mandela en la seva mort, davant de tanta xerrameca ploramiques i hipòcrita hem de dur a la pràctica algun dels principis que emmarcaren la seva acció: "La pobresa no és un accident, com l'esclavitud i l'apartheid és una creació de l'home i pot eliminar-se amb l'acció dels éssers humans".

1. SITUACIÓ ECONÒMICA, SOCIAL I POLÍTICA

El 2013 la situació econòmica no ha mostrat símptomes de recuperació, sinó que s'ha continuat destruint activitat productiva instal·lada i ocupació. L'economia s'ha alentit per la caiguda de la demanda interna, derivada de la baixada salarial i el tancament de l'accés al crèdit de famílies i empreses, i no s'han realitzat polítiques públiques d'estímul a l'activitat econòmica, ja que han continuat les polítiques pressupostàries d'austeritat. En el Consell del 2 d'octubre vàrem fer una anàlisi quantitativa de l'evolució de les dades macroeconòmiques de l'estudi del CERES, que confirmava aquestes afirmacions (no les repetim, ja que mantenen la seva vigència i actualitat i es poden consultar).

Les bones dades —relatives— que presenta el sector exportador i el turisme no compensen la caiguda i l'estancament de la demanda interna. La millor posició exportadora es deriva de la devaluació competitiva dels salaris i els ajustos de plantilla, que han fet augmentar la productivitat. Però la competitivitat de l'economia i les empreses, en termes generals, no ha augmentat. La devaluació salarial ha tocat sostre i comença a generar veus que alerten de la necessitat de redreçar aquesta espiral que està enfonsant l'economia productiva i de serveis en general. Un exemple del que està passant el podem observar en el sector turisme/hoteleria, on les bones dades de pernoctacions d'aquest estiu no s'acompanyen d'increments d'ocupació.

Entrem en una perillosa situació d'estancament econòmic, sense generar-se el creixement econòmic suficient, que pot allargar en el temps els efectes socials negatius de les contrareformes i retallades, mentre la situació del mercat de treball es va degradant, amb un augment de la precarietat.

La Comissió Europea manté la seva política dogmàtica d'austeritat i la pressió sobre els governs en relació amb l'endeutament i el dèficit públic. En aquest sentit, el Govern apunta noves exigències de la UE, coincidents amb demandes de la patronal, de noves reformes laborals. Desconeixem, a hores d'ara, quines són les propostes plantejades i haurem d'estar amatents.

En el context econòmic i social en què ens trobem, el Govern està accentuant la seva deriva autoritària. Més enllà de les retallades de drets en aspectes relacionats amb llibertats individuals (avortament, matrimoni homosexual, etc.) o serveis públics, s'està observant un qüestionament d'algunes llibertats democràtiques per part d'aquest. Així, hi ha un enduriment pel que fa al dret de manifestació i expressió, es trenca el principi d'igualtat davant la justícia (gratuitat d'accés a la justícia), es qüestiona el dret de vaga i s'amenaça amb una regulació dels serveis mínims.

A Catalunya el debat nacional continua centrant bona part del debat polític. L'actitud recentralitzadora del Govern estatal (invasió competencial, incompliment de l'Estatut, etc.) i la manca de vies de diàleg i negociació mantenen el conflicte obert. La unitat política assolida en la formulació de la pregunta i l'establiment d'una data per exercir el dret a decidir seran difícilment suficients per obrir vies de diàleg amb el Govern de l'Estat i possibilitar un marc d'acord per realitzar la consulta. En aquest marc estem gestionant la resolució congressual favorable al dret a decidir i hem realitzat un seguit d'actuacions (l'adhesió al Pacte Nacional pel Dret a Decidir; el debat al voltant de l'11-S que organitzem com a Seminari Salvador Seguí —enguany el vàrem centrar en el marc legal del dret a decidir—; la participació en un debat a Sevilla organitzat per la Universitat de Sevilla i la Generalitat de Catalunya per explicar la nostra posició com a part de la societat civil catalana; la concreció d'un possible acord de col·laboració amb l'ANC per impulsar el debat sobre el dret a decidir, i la participació en diverses taules territorials o la subscripció de manifestos de suport al dret a decidir).

Com ja apuntàvem en la declaració congressual, la posició favorable al dret a decidir ha de ser respectuosa amb la diversitat i pluralitat d'opinions existents en el si de la nostra organització, en relació amb la posició que cada afiliat i afiliada pot tenir al final del procés. És per això que estem preparant un conjunt d'actes segons el model de país que volem, per tal d'interpel·lar les diferents propostes i posicions en funció dels diferents escenaris de futur i comprometre la resposta als problemes socials i a les demandes que l'acompanyen en qualsevol escenari.

Joves, atur i precarietat

Finalment, cal fer un apunt especial en relació amb el col·lectiu de persones joves, que apareix com un dels més afectats per aquesta crisi, ja que, d'una banda, són les que més estan patint l'atur (un 47% d'aturats i aturades aquest tercer trimestre del 2013), amb una problemàtica afegida: l'exclusió de les percepcions. La menor taxa de protecció social, la tenen els joves menors de 30 anys. Només 1 de cada 10 percep algun tipus de prestació. A Catalunya hi ha 220.000 joves sense cap prestació.

A més, la reforma laboral ha estat un atac directe a les condicions laborals. Les persones joves tenen un guany salarial de menys de la meitat de la mitjana, i amb un percentatge superior al 90% de temporalitat en l'escassa nova contractació. Aquest col·lectiu representa tan sols un 4,8% de la població activa, i s'han generalitzat figures en tots els sectors com la dels falsos becaris, que, a la pràctica, estan servint per substituir llocs de treball amb drets.

Les polítiques en matèria de joventut han estat, tant per part del Govern central com del català, totalment erràtiques o inexistents. El mes de juliol, el Parlament de Catalunya va celebrar un ple extraordinari sobre ocupació juvenil on es va comprometre a tirar endavant tota una bateria de propostes. A dia d'avui no se n'ha materialitzat cap ni una. I a escala estatal, l'Executiu de Rajoy va aprovar la Estrategia de emprendimiento joven y ocupación, un aplec de mesures a curt, mitjà i llarg termini que, majoritàriament, impliquen la precarització de la gent jove fins a l'extrem.

En l'àmbit europeu, la CES va aconseguir situar una proposta als diferents estats, assumida per la Comissió Europea, que havia de garantir o bé feina o bé formació, en un termini de quatre mesos, a totes les persones joves en situació de desocupació: la Garantia Juvenil. D'un pressupost inicial de 2.000 milions d'euros, en l'actualitat ha caigut a menys de 950 milions. Fa una setmana rebíem l'esborrany del Govern central sobre la proposta de translació d'aquesta iniciativa, la qual, malauradament, suposa una desvirtuació absoluta de la proposta inicial de la CES, amb bonificacions a la contractació i noves propostes de rebaixes de les condicions que no donen cap resposta a la situació crítica en què es troben la immensa majoria de persones joves d'aquests país.

Immigració i crisi econòmica

La crisi econòmica i les elevades taxes d'atur estan generant també moltes dificultats a milers de persones estrangeres que resideixen al nostre país —que representen més del 16% del total de la població catalana—, vinculades a les restriccions de l'actual legislació d'estrangeria. Cada vegada més persones tenen dificultats per accedir a la regularitat o per renovar les seves autoritzacions per no disposar d'un contracte de treball, no tenir suficients cotitzacions a la Seguretat Social o per la finalització de les prestacions i dels subsidis. Això posa de manifest els efectes perversos d'una legislació d'estrangeria més pensada per controlar uns fluxos amb destinació al nostre país en uns moments de creixement econòmic que no pas per minvar les dificultats de cada cop més persones per mantenir o accedir a la regularitat perquè no compleixen els requisits en uns moments amb unes elevades taxes d'atur.

És especialment greu el cas de moltes famílies immigrades que no poden renovar les autoritzacions de tots els seus membres per manca dels recursos econòmics exigits, cosa que afecta principalment molts nens i nenes, que queden en situació irregular. Aquest increment de la irregularitat sobrevinguda o la impossibilitat d'accedir a la regularitat és una situació molt preocupant, perquè la segregació legal comporta altres tipus de segregació,

com ara la laboral, l'espacial i la social, i deixa aquestes persones en una situació d'indefensió, d'explotació laboral i de marginació social.

Però també les dificultats de renovació de les autoritzacions redueixen la capacitat de reivindicació i de mobilització de moltes persones estrangeres pel perill que la pèrdua del seu lloc de treball comporti, també, la pèrdua de la seva regularitat administrativa. És per això que des de CCOO s'ha reclamat al Govern central la flexibilització dels requisits per accedir o mantenir la situació de regularitat administrativa mentre duri l'actual situació de crisi. Aquesta reivindicació serà un element prioritari del treball sindical en relació amb la immigració per al proper 2014.

2. EL PROJECTE DE REFORMA DE LA LLEI DE SEURETAT CIUTADANA

El passat 29 de novembre el Govern ha promogut una nova iniciativa legislativa per modificar la Llei orgànica de seguretat ciutadana (LO 1/1992, de 21 de febrer), per la qual pretén ampliar el catàleg de conductes que seran objecte de sancions econòmiques, vinculades, en particular, a la participació en manifestacions o reunions, o a la seva promoció. Aquesta reforma completa la revisió, igualment en tràmit, del Codi penal en allò referent als delictes contra l'ordre públic, que també amplia les figures considerades delictives relacionades amb l'exercici d'aquells drets fonamentals.

Ens trobem davant d'un projecte de reforma profundament autoritari que no té altre objectiu que criminalitzar la protesta social i, amb això, els mecanismes més elementals de participació social i democràtica. Limitar les llibertats democràtiques per silenciar la protesta social és propi de països amb governs autoritaris. Ací, a més, és anticonstitucional. El Govern sembla que vulgui convertir el conflicte social en un continuat conflicte d'ordre públic. Hem d'exigir amb fermesa la retirada d'aquest projecte.

Acompanyar, com s'està fent, les polítiques d'austeritat amb una política de retallades socials i també de drets civils i llibertats democràtiques atempta contra uns principis fonamentals, els drets humans, a més de conculcar elements bàsics de la mateixa democràcia. CCOO ens posicionem radicalment en contra d'aquesta reforma, ja que va en detriment dels principis democràtics constitucionals i és inacceptable que el Govern pretengui establir noves restriccions a l'exercici dels drets fonamentals, que faciliten la participació en els assumptes públics i l'expressió del pluralisme polític i ideològic.

Els darrers anys hi ha hagut un increment de la conflictivitat social i de les protestes contra les injustes i inútils polítiques públiques, incapaces de resoldre els problemes de milions de persones afectades per la crisi. Però no es pot deslegitimar l'actuació ciutadana com si fos un problema d'ordre públic o de contravenir les formes pacífiques de protesta. En moltes ocasions hem constatat restriccions injustificades al dret de manifestació i l'ús desproporcionat de la força per part de l'autoritat. Sembla que la reforma es plantegi com una resposta a la conflictivitat social generada per la política del Govern amb la finalitat de dissuadir una part important de la societat a participar activament en les manifestacions. Una reforma que, en el cas de Catalunya, acompanya la duresa de les directrius de la Conselleria d'Interior per reprimir les darreres mobilitzacions generals. La reforma pretén ampliar el catàleg de sancions per criminalitzar un seguit de vies que s'han estat utilitzant per traslladar el descontentament amb les polítiques públiques i les reivindicacions socials i/o laborals a l'opinió pública.

La reforma preveu, també, l'ampliació del concepte de *responsables solidaris*, junt amb els convocants de la manifestació, als "inspiradors" de manifestacions o a qui "de fet" les presideixi o dirigeixi. S'amplia, així, la imputació, tant en sancions com en responsabilitat pels danys causats, sense que calgui la participació directa en els fets sancionables. Promoure una manifestació pot ser criminalitzat encara que els actes hagin estat realitzats per participants sobre els quals no s'exerceix ni tutela ni autoritat. Volen confondre convocatòria amb promoció d'aldarulls.

Es donen poders desproporcionats a l'autoritat governativa per autoritzar, prohibir i sancionar, amb la qual cosa es perd independència i objectivitat en les restriccions que s'adoptin i es retrocedeix, així, en la construcció d'una societat democràtica. És il·legítim que l'autoritat governativa assumeixi una funció delimitadora de l'exercici de la llibertat de reunió i manifestació, així com de la llibertat d'expressió. És una reforma que limita les llibertats ciutadanes i opta per la posició repressora davant dels conflictes socials generats per les polítiques que s'estan realitzant.

Ens trobem davant d'una proposta de modificació legal perillosa. Pot ser una arma poderosa d'acció immediata en mans dels governs per posar punt i final a la protesta social. No s'adiu amb la democràcia i recorda altres temps, amb lleis d'excepció i governs autoritaris.

Un element perillós de la nova Llei són les noves competències que dóna a la seguretat privada i, en conseqüència, a les empreses de seguretat privada en temes que afecten l'ordre públic i que fins ara eren exclusivament competències dels cossos de seguretat de l'Estat. Té efectes molt negatius i perillosos sobre els drets fonamentals en un estat de dret, sobre la

democràcia i sobre el futur del desenvolupament democràtic i pacífic de la societat:

- La privatització de la seguretat.
- La pèrdua de llocs de treball entre els cossos de seguretat públics.
- La manca de responsabilitat pública en els casos de violència i extralimitacions de les funcions per part de la seguretat privada.
- La utilització per part de les empreses privades de cossos de seguretat propis contra les vagues i manifestacions.
- El perill de la creació d'uns aparells repressius propis i privats, per part de les grans empreses i el gran capital, per defensar els interessos de la classe més dominant.
- El perill de la transformació d'aquests cossos privats de seguretat en grups o milícies legalitzades. Tenim experiències a l'Amèrica Llatina i a altres llocs del món (el Líban) de com, sota la cobertura de les empreses de seguretat privada, s'han anat creant milícies per reprimir manifestacions i el moviment sindical.

Hem de considerar una campanya en contra de la privatització de la seguretat i en contra que la seguretat privada tingui competències que afectin l'estat de dret i el desenvolupament democràtic i pacífic. Una campanya amb els sindicats de policies, com el SUP (Sindicat Unificat de Policia), i, sobretot, amb una intervenció activa de la nostra organització sindical dels Mossos d'Esquadra.

3. PRESSUPOSTOS DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Com ja vam denunciar en el moment oportú, el 2013 la Generalitat no va aprovar uns pressupostos nous, sinó que va prorrogar els del 2012, ajustant les partides al límit de dèficit establert i gestionant amb opacitat les aplicacions de les diferents partides disponibles. Així, es va furta el debat polític i social sobre els pressupostos, l'acció política més rellevant d'un govern, ja que determina els objectius i les prioritats de la seva acció de govern. Per això, a l'hora de fer l'anàlisi dels pressupostos del 2014, haurem de fer la comparació amb els del 2012 en les partides on no disposem de la informació referida al 2013. En qualsevol cas, aquesta comparació permet, d'altra banda, fer emergir les retallades que s'han produït, ja que, malgrat que el Govern de la Generalitat de Catalunya presenta els pressupostos del 2014 com els de les "no-retallades", aquests consoliden les retallades i continuen amb les

privatitzacions i la venda de patrimoni públic. El gruix de les retallades que ara es consoliden s'han fet el 2013, amb la pròrroga pressupostària (amb opacitat i sense transparència...).

Els nous pressupostos mantenen un caràcter clarament restrictiu, fet que pot fer difícil de complir les previsions macroeconòmiques (augment del 0,9% del PIB), i no es crearà ocupació. Per assolir la reducció prevista en el límit del dèficit (de l'1,58 a l'1%) es preveuen nous ingressos, però que bàsicament no provenen de l'augment de taxes i impostos (al voltant de 120 milions d'euros), sinó de concessions i privatitzacions (2.300 milions d'euros) que no es concreten, la qual cosa contravé els principis de transparència pressupostària. També fan poc creïbles els pressupostos presentats, cosa que pot acabar comportant noves retallades per la via dels fets imposats al llarg de l'any i al marge del debat polític i social.

Pel que fa a la regulació pressupostària de les condicions laborals dels empleats i empleades públics es constata que acumulen, de mitjana, una pèrdua de poder adquisitiu al voltant del 25% entre el 2010 i el 2014. Això és producte de la congelació salarial i de la supressió de la paga extra, el Fons d'Acció Social i el complement de productivitat. També de la reducció de la jornada, del sou del personal interí i dels dies de lliure disposició, entre d'altres. Per al 2014, a més, el Govern de la Generalitat és l'única Administració de Catalunya que ha pres la mesura de no abonar una paga el 2014, tot condicionant el seu possible cobrament al fet que l'Estat aboni l'impost de dipòsits bancaris en una clara actitud de "segrest" dels empleats i empleades públics. Al mateix temps es produeix una reducció de personal de 7.497 persones respecte al 2012. Tot això es dona en un context on el nombre d'empleats i empleades públics a Catalunya està bastant per sota dels països avançats que sovint es prenen com a referència (poc més del 8% de la població ocupada, davant d'una mitjana del 14% a la UE).

Els alts nivells de serveis externalitzats (concessions, concerts, etc.) fan que les retallades pressupostàries es traslladin a les empreses que presten aquests serveis, amb la consegüent afectació sobre el servei i les condicions laborals.

La despesa social per capita retrocedeix una dècada i en relació amb l'any 2012 cau un 9,6%, fet que ens permet dir que ens trobem davant d'uns pressupostos de marcat caràcter antisocial:

- En educació, la despesa cau un 11,3% i es redueixen les inversions un 53,4%. Hi ha 2.861 docents menys que fa dos anys en un context en què s'ha incrementat el nombre d'alumnat. Catalunya es posa a la cua en despesa educativa, que passa del 3,9% del PIB al 2,8%, quan la

demanda de la comunitat educativa per assolir estàndards europeus és d'una despesa del 6% del PIB.

- El pressupost del CatSalut s'ha reduït un 6,2% i la despesa sanitària per habitant se situa en els nivells dels anys 2004-2005. La reducció afecta pràcticament tots els programes (atenció primària, atenció especialitzada, etc.).
- Es congela pràcticament la despesa en protecció social en un context d'increment de situacions de risc i vulnerabilitat.
- Amb una situació de destrucció d'ocupació i de taxes d'atur molt elevades, les partides destinades al foment de l'ocupació es redueixen un 25,4%.
- La despesa en habitatge es redueix un 17,3% i es retalla l'abast dels ajuts al pagament al lloguer en un moment en què, al contrari, s'haurien d'incrementar, ateses les dificultats de moltes famílies per mantenir l'habitatge. També es redueix un 70% l'objectiu de promoció d'habitatge protegit a Catalunya i s'anuncia la possibilitat de privatitzar l'habitatge públic de la Generalitat.

Les inversions cauen als nivells dels anys noranta. Hi ha un 38,3% menys que el 2012, i, si s'hi sumen les inversions extrapressupostàries, la reducció arriba al 48,5%:

- Cal destacar, en un sentit negatiu, la forta reducció de la despesa en suport a l'activitat econòmica.
- El Programa de suport a la indústria, que persegueix reforçar la competitivitat de l'economia catalana incidint majoritàriament en la petita i mitjana empresa, pateix una forta reducció, del 93,5%.
- El suport a l'activitat emprenedora cau un 76,1% i la despesa associada al Programa d'internacionalització, promoció i foment del comerç es redueix un 66,1%.

En resum, podem dir que els pressupostos del 2014 no ajuden ni l'economia ni les persones.

Pel que fa als ingressos, com hem apuntat, es proposen uns increments de més de 2.300 milions d'euros en concessions i privatitzacions sense que estiguin concretades, cosa que fa poc creïble la seva materialització, a més

del que representa de pèrdua de patrimoni públic i d'hipoteca de futur en determinades polítiques públiques (habitatge social, aigua, etc.). En relació amb les privatitzacions, hem de fer esment de l'informe del Tribunal de Cuentas, que reconeix que el resultat de les privatitzacions dels serveis públics no ha donat lloc a serveis ni més barats ni de més qualitat.

Pel que fa a les taxes i als impostos, la seva concreció apareix en la Llei d'acompanyament dels pressupostos. De l'anàlisi de les propostes que es fan, en podem concloure:

- Hi ha, en general, un increment excessiu de les taxes i de la creació de noves taxes, en alguns casos abusives i no prou justificades.
- No es modula l'aplicació de taxes en funció de la capacitat econòmica de les persones obligades al pagament.
- Algunes de les taxes que es proposen no les compartim i ens hem posicionat en contra en el debat al CTEESC: fixació d'una taxa per la tramitació de la sol·licitud de reagrupament familiar dels immigrants, per la intermediació laboral, pel dret a examen de cicles formatius o per la sol·licitud d'una subvenció en matèria cultural.
- S'incrementa la tributació en els contractes de lloguer, la qual cosa resulta contradictòria amb la necessitat d'impulsar aquesta modalitat d'habitatge.
- D'altra banda, l'avantprojecte incorpora alguns gravàmens de caràcter mediambiental sobre residus i aigües que considerem que són positius.

Pel que fa a la reforma de l'impost de successions, considerem que la recuperació que preveu la Llei d'acompanyament és positiva, però la quantitat prevista és molt insuficient. No arriba ni tan sols a recuperar l'última retallada duta a terme pel Govern de CiU. Abans de les retallades successives, aquest impost recaptava, l'any 2008, 897 milions d'euros. Per al 2014 es preveu ingressar 241 milions d'euros, és a dir, un augment per aplicació de la reforma de només 54 milions (per l'annualitat completa es preveuen 108 milions, però el pagament es pot demorar sis mesos). En la proposta es planteja mantenir les bonificacions als cònjuges, que pràcticament no paguen, i es mantenen parcialment als fills, que paguen molt poc. Això permet que persones riques continuïn no pagant o pagant molt poc aquest impost. D'altra banda, cal tenir en compte que els cònjuges i els fills representen el gruix de les persones que reben herències.

Des de CCOO de Catalunya hem proposat que en la tramitació parlamentària es redueixin les bonificacions als grups I i II, i s'apliquin només a herències inferiors a 200.000 euros. Quedaria exempt de pagament, com fins ara, l'habitatge habitual fins a 500.000 euros. Amb aquesta proposta es podrien

recaptar uns 300 milions d'euros addicionals provinents de persones acomodades.

No és raonable que amb els nivells de pobresa existents no es pugui pagar aquest impost d'una manera més justa.

4. LA SITUACIÓ LABORAL I SOCIAL

L'atur és la conseqüència directa de les polítiques que s'estan aplicant i és, avui, el principal problema del país. Des del 2008 s'han destruït a Catalunya més de 655.000 llocs de treball, dels quals 236.900 els darrers dos anys. Això ens permet afirmar que la contrareforma laboral ha estat inútil per evitar la destrucció d'ocupació.

Un cop passat el primer impacte de la crisi i utilitzada la contractació temporal per fer el primer ajust, estem veient com la major part dels llocs de treball destruïts darrerament eren indefinits (87% davant el 13%). Amb això s'evidencia que la contrareforma laboral està precaritzant més el treball i que l'ocupació indefinida ja no és garantia d'estabilitat laboral. Des del 2010 la major part de la nova ocupació que es crea és temporal (el tercer trimestre del 2013 la indefinida cau un 2,8% i la temporal creix un 3,4%). També s'observa que la contractació a temps parcial està augmentant i és una nova causa de precarietat i abús de poder empresarial (des del 2008 hi ha 687.000 persones menys ocupades a temps complet i 32.200 més a temps parcial). Pel que fa a l'atur estem en taxes escandaloses: hi ha 500.000 persones més en situació d'atur que fa cinc anys.

Darrerament observem certes mostres d'eufòria en algunes institucions i, en especial, als governs, quan es fan públiques les dades d'atur registrat. Cal relativitzar aquestes mostres d'alegria, ja que la realitat no s'hi adiu i poden acabar generant frustració. Això ha passat aquest mes d'octubre, quan el nombre de persones inscrites com a demandants d'ocupació a les oficines de treball a Catalunya s'ha reduït respecte al mes de novembre del 2012. Concretament, la reducció interanual ha estat de 13.347 persones (un -2,1%), de manera que el nombre de persones sense feina ha passat de 652.091 a 638.344. Hem de tenir present que les dades publicades pel Servicio Público de Empleo Estatal (SEPE) corresponen a les persones inscrites com a demandants d'ocupació a les oficines de treball. Això vol dir que les persones sense feina que no estan registrades com a aturades no estan comptabilitzades en aquestes estadístiques.

Però si analitzem les dades de manera més "micro" observem que Catalunya està perdent població major de 16 anys (població potencialment activa) des

del 2012. Entre juny del 2012 i gener del 2013 (darreres dades de població publicades per l'INE), la població s'ha reduït en 26.000 persones al nostre país, cosa que representa el 43% de la pèrdua total de població a Espanya. En un any hi ha 10.400 persones immigrants menys inscrites com a demandants d'ocupació, i és evident que no totes han trobat feina, sinó que una part important han marxat del país. L'anàlisi de l'atur per sectors ens mostra una caiguda de més de 12.000 persones aturades en el sector de la construcció, quan sabem que és un sector on no s'ha generat ocupació des de l'inici de la crisi.

Mensualment es publica l'evolució dels afiliats i afiliades ocupats a la Seguretat Social, és a dir, els que tenen feina i estan donats d'alta. En aquestes dades podem apreciar com aquest mes, a Catalunya, respecte al novembre del 2012, hi ha 11.335 afiliats i afiliades menys, xifra que suposa un -0,4%.

Quan fem pública l'anàlisi sindical de les dades afirmem que la reducció de persones inscrites com a aturades, en part, no es deu al fet que hagin trobat feina (la caiguda en l'afiliació ens mostra que hi ha menys persones ocupades que fa un any), sinó que algunes persones han marxat del país i altres no han renovat la demanda per diversos motius: finalització de prestacions i subsidis per atur, no accés a protecció per atur, desconfiança en els serveis públics d'ocupació... Per això creiem que caldria controlar certes mostres d'eufòria per part d'algunes autoritats en les valoracions sobre l'evolució de les dades de l'atur.

Pel que fa a l'evolució de l'atur registrat respecte al mes passat —octubre del 2013—, ha crescut el nombre de persones desocupades. S'ha passat de 633.832 a 638.344 persones aturades, cosa que suposa un increment del 0,7% i 4.512 persones més. En canvi, els ocupats i ocupades afiliats a la Seguretat Social han passat a ser 35.305 menys (el -1,2%) durant el mes de novembre. La finalització de la temporada d'estiu és la causa principal de l'increment de l'atur, que s'ha produït sobretot a les Illes Balears i a Catalunya, territoris amb un potent sector turístic, i s'ha concentrat en el sector serveis, amb 5.056 persones aturades més. A Espanya, en canvi, l'atur ha caigut en 2.475 persones. (Aquestes dades corresponen a l'atur registrat. L'Enquesta de població activa, homologable a escala de la UE, del tercer trimestre del 2013 dona 840.500 persones en situació d'atur a Catalunya.)

A Catalunya, el mes de novembre, s'han registrat un total de 171.808 contractes, el 89% de caràcter temporal. Això suposa que respecte al novembre del 2012 s'ha registrat un 3% net més de contractes (5.048) amb una caiguda de 1.017 contractes indefinits. Entre octubre i novembre la caiguda de contractació ha estat de -51.852 contractes i un -23,2% (-46.460

temporals i -5.392 temporals), com a conseqüència de la finalització de contractes temporals vinculats a la temporada turística.

Ha de tenir-se en compte que *contracte* no és sinònim de *persona ocupada*, ja que una mateixa persona pot tenir fins a trenta contractes en un mes (un contracte diari), fet que agreuja més encara l'insuficient nombre de contractes registrats.

L'altre problema que palesa l'evolució de la contractació és la creixent precarietat del mercat de treball, tant pel que fa a la temporalitat com a l'augment de la parcialitat que les darreres EPA evidencien. La inestabilitat laboral, la segmentació del mercat de treball i un sistema productiu basat en baixos costos laborals com a factors de competitivitat ens van dur a patir amb major intensitat i cruesa la crisi. Aquestes dades ens mostren com, de nou, tornem a repetir el mateix patró productiu gràcies a una reforma laboral que afavoreix la precarietat laboral i que exigim, novament, que sigui retirada.

Per tant, la contractació registrada és insuficient per donar resposta al nombre de persones aturades i, per tant, per a la generació neta d'ocupació; a més, pràcticament tota la contractació és de caràcter temporal, de manera que es precaritza el mercat de treball.

Pel que fa a les dades sobre protecció per atur corresponents al mes d'octubre del 2013, a Catalunya, 203.413 persones perceben una prestació contributiva per atur; 165.731, algun tipus de subsidi, i 29.095, la renda activa d'inserció (RAI). Respecte a l'any passat, hi ha 27.229 persones menys amb cobertura per atur. La major davallada ha estat entre les persones beneficiàries de prestacions per atur, que han passat de 229.740 a 203.413, 26.327 beneficiaris menys, cosa que suposa un -11,46%. Han perdut el subsidi 5.827 persones, de manera que els beneficiaris han passat de ser 171.558 a ser-ne 165.731. En canvi, la RAI ha crescut en 4.925 persones (de 24.170 a 29.095), com a conseqüència de l'esgotament de la resta de prestacions per atur i, sobretot, per l'enduriment de les condicions d'accés a la renda mínima d'inserció (RMI).

La principal causa de la caiguda de la protecció per atur és l'esgotament del període màxim de percepció (dos anys en el cas de les prestacions contributives i sis mesos amb pròrrogues en determinats casos per als subsidis), com a conseqüència de la prolongació de la situació d'atur. Actualment, el 37,1% de les persones a l'atur fa més de dos anys que no tenen feina.

La desprotecció en cas d'atur és del 37,6% si tenim en compte les persones inscrites com a aturades que no perceben cap prestació, però s'eleva fins al 65,5% si la referenciem respecte de les 840.500 persones aturades a Catalunya segons l'EPA. La major desprotecció pot suposar que es redueixi el nombre de

persones que mantenen la seva inscripció com a demandants d'ocupació, ja que hi ha determinades persones que quan esgoten les prestacions per atur no renoven la demanda.

La desprotecció creixent per atur està fent incrementar les situacions de pobresa i exclusió social entre la població. Hi ha 96.100 llars a Catalunya que no disposen d'ingressos, 245.600 tenen tots els actius a l'atur i el 26,7% de la població es trobava en situació de risc de pobresa a Catalunya el 2011 (és la darrera dada disponible). L'Enquesta de condicions de vida mostra clarament l'augment de la pobresa quan veiem l'evolució de determinats indicadors entre el 2008 i el 2011, que és la darrera dada disponible: les llars que no poden fer vacances una setmana a l'any passen de 763.500 a 830.300, un augment del 8%; les llars que no poden assumir la despesa de carn, pollastre o peix almenys cada dos dies passen de 27.600 a 147.200, un augment del 433%; les llars que no poden mantenir l'habitatge a temperatura adequada passen de 133.400 a 193.600, un augment del 45%, i les llars que no poden fer-se càrrec de despeses imprevistes passen de 663.700 a 924.000, un augment del 39%. Davant d'aquesta realitat hem d'exigir al Govern mesures actives de lluita contra la pobresa i els recursos suficients per fer-hi front. Cal garantir ingressos suficients a les persones sense feina i que han esgotat la protecció per atur, com pot ser la renda garantida de ciutadania (RGC).

En relació amb la RGC, hem impulsat, amb altres organitzacions, en especial associacions de persones aturades que s'han anat constituint en diversos territoris i amb les quals estem col·laborant, la campanya per la ILP de la RGC. La recollida de signatures ha superat les 100.000 i, per tant, ha sobrepassat les 50.000 necessàries per entrar al Parlament. Properament s'entregaran a aquest organisme en un acte reivindicatiu que es concretarà amb el grup promotor. El conjunt de l'organització s'ha implicat en la recollida de signatures, en especial les unions. Hem de mantenir aquest debat i pressionar, ja que hem d'exigir la RGC com a garantia de protecció econòmica de les persones sense feina ni ingressos per contribuir a la seva supervivència i reduir les desigualtats socials.

En aquest context social, marcat per l'alt nivell d'atur i precarietat, correm el risc que els grups socials més vulnerables pateixin de manera més aguda les polítiques antisocials que s'apliquen. Hem d'alertar de la situació de les persones amb diversitat funcional en el mercat de treball. A Catalunya, el mes de setembre del 2013, 10.500 persones amb alguna discapacitat reconeguda estan a l'atur, un 13,2% més que l'any 2012. La seva taxa d'activitat (36%) és la meitat de la resta de la població, i la precarietat laboral que pateixen, superior a la mitjana. Per tot això, hem d'exigir treball digne i sense barreres per a les persones amb diversitat funcional, perquè puguin dur a terme el seu projecte de vida autònoma i perquè la seva integració social sigui en igualtat a la de la resta de la població.

S'ha engegat el debat sobre la Llei del sistema i del servei d'ocupació de Catalunya, així com del sistema de formació professional. Des de CCOO hi estem participant activament, fent propostes que permetin perfeccionar dos sistemes bàsics per millorar les oportunitats de treball de les persones, a l'hora que es garanteix l'equitat i la seva qualitat.

Amb el convenciment que la formació al llarg de la vida contribueix a la millora de les oportunitats en el mercat de treball, seguim treballant per garantir el dret a la formació de les persones treballadores. En aquest sentit, tant l'instrument per a la formació de CCOO de Catalunya, la Fundació Paco Puerto, com l'Escola de Formació d'Adults Manuel Sacristán, un any més han contribuït que milers de treballadors i treballadores hagin pogut formar-se i millorar la seva qualificació professional.

5. ACCIÓ SINDICAL I NEGOCIACIÓ COL·LECTIVA

Aquest 2013 l'aplicació de la contrareforma laboral ha evidenciat les crítiques i denúncies que vam fer: inútil per crear ocupació i injusta perquè afebleix els drets laborals.

Hem vist com s'utilitza el marc legal per mantenir la pressió a la baixa en les condicions de treball, en la lògica de la devaluació competitiva de les condicions laborals. ERO: de gener a setembre s'han presentat 2.839 expedients, amb 46.236 persones afectades: 7.304 de reducció, 6.584 de rescissió i 32.438 de suspensió. Els acomiadaments individuals i col·lectius han estat, en el mateix període, de 40.794 (34.210 individuals).

El principal àmbit d'atenció sindical durant tot l'any ha estat la negociació col·lectiva. Hem de ressenyar la mobilització del 23 de maig, on vam fer confluïr els diferents conflictes en relació amb la possible pèrdua d'ultraactivitat el 7 de juliol. La jornada va ser un èxit, tant d'acció sindical i de participació, com pel que fa als resultats. Vam assolir un acord amb les organitzacions patronals i la presència del Govern per facilitar la pròrroga del conveni i el trasllat en el cas de bloqueig al TLC per buscar-ne la solució. Un acord obligacional, que no normatiu, però que incideix en el debat obert i trenca la lògica de la reforma. Bona part dels convenis bloquejats s'han anat desbloquejant i dels més de 150 que es negocien a Catalunya, que el 7 de juliol podien caducar, finalment van quedar-ne nou que es van continuar negociant i pressionat per al seu desbloqueig.

Així mateix, enguany vàrem aprofitar el 7 d'octubre, Jornada Mundial pel Treball Digne, en el marc de la convocatòria de la CSI, per mantenir la pressió sobre el dret a la negociació col·lectiva. Vàrem realitzar una tancada a

l'església del Pi la nit del 6 al 7 d'octubre, i una concentració davant de Foment del Treball.

En aquests moments, la Secretaria d'Acció Sindical i Política Sectorial ha identificat els convenis que en l'actualitat mantenen problemes en relació amb la ultraactivitat i s'està treballant amb les diferents federacions per articular, el gener, una mobilització general en confluència amb l'anunciada pel sector del metall de Barcelona. Possiblement serà el 22 de gener, tot i que també està pendent de concretar-se el model de mobilització.

En aquestes darreres setmanes s'han pogut tancar alguns acords interessants (aigües, neteja d'edificis i locals, transport sanitari...), en alguns casos superant situacions de bloqueig i introduint avenços en la regulació de la ultraactivitat. Hi ha, però, encara alguns sectors enquistats en els quals hem de mantenir la pressió (lleure, transport de mercaderies...). En aquest marc fóra interessant intentar emplaçar les patronals en relació amb la ultraactivitat, a partir del darrer acord vigent, per intentar buscar un marc de solució que superi l'actual conflictivitat que es genera.

En el tema salarial la devaluació competitiva dels salaris ja ha tocat fons i si els salaris segueixen deteriorant-se no millorarà l'economia (a les empreses exportadores no són, en general, on més cauen els salaris). Potser hauríem d'abordar també un possible acord en relació amb l'evolució en el futur de l'SMI que el situï en el 60% del salari mitjà. Cal fer entendre que hem de trencar una espiral on la devaluació salarial (i l'austeritat) genera la caiguda de la demanda interna, i aquesta caiguda impulsa la pèrdua d'ocupació, salaris, pensions...

Haurem d'estar amatents al que pot representar l'anunci d'una possible nova reforma laboral. Segons el Govern, no n'hi haurà més enllà de la simplificació administrativa dels formularis contractuals. Però hi ha demandes patronals que insisteixen a reformar el contracte a temps parcial o que segueixen qüestionant la protecció per desocupació. Hem d'estar alerta i exigir al Govern transparència i diàleg en relació amb aquestes qüestions.

En la situació actual podem valorar la importància d'assolir en algunes empreses alguns acords potents en termes d'ocupació que ens permetin posar en valor la funció sindical (noves contractacions, conversió en fixes, etc.).

La conflictivitat laboral ha augmentat, ateses les posicions empresarials tancades, que pretenen imposar unilateralment pèrdues injustificades de condicions de treball i ocupació. Davant d'aquestes dinàmiques, la resposta sindical està sent important i, en funció del grau d'organització existent, de direcció dels processos, d'unitat sindical i del suport social, avancem en major o menor mesura. Hem de valorar, en línies generals, el paper positiu de les organitzacions de CCOO en els diferents conflictes, dirigint-los i donant-los

sortida i evitant tant les pressions per a la submissió com el seu enquistament o els intents de parasitació interessada d'alguns grups aliens al conflicte.

És important que treballem la comunicació dels conflictes laborals, ja que és la manera d'incidir en la seva imatge i de reforçar la nostra posició i aconseguir majors suports socials. Cal tenir-ho present per tenir un missatge unificat i no dispers ni contradictori i per ser conscients que les diverses estructures són interpel·lades en relació amb aquest.

La jornada de negociadors

Amb el títol de "Nova reforma, nous reptes" va tenir lloc, el 8 de novembre, una trobada de negociadors de convenis col·lectius de CCOO. En la jornada es va debatre el document de propostes en relació amb els objectius de la negociació per a l'any 2014. Les propostes orienten les comissions negociadores dels convenis sectorials i d'empresa sobre com han d'afrontar els problemes que han incorporat les modificacions introduïdes per les darreres reformes laborals en la negociació col·lectiva.

Adaptant-se als nous reptes. Així, trobem canvis en l'estructura de la negociació encaminats a potenciar el conveni d'empresa amb l'objectiu d'afavorir unes relacions laborals contràries als interessos sindicals. Un altre aspecte fonamental és l'adequació de la política salarial a diferents elements, com el context de l'economia catalana, la situació econòmica de cada sector o empresa, els acords vigents o les previsions de l'IPC. Per això, s'ha proposat adequar els increments salarials als increments que es produeixen en el producte interior brut.

Els objectius que ens marquem per a la negociació col·lectiva de l'any 2014 també recullen aspectes tan importants com la flexibilitat interna sobre la classificació professional i la mobilitat funcional, la modificació de les condicions de treball, l'organització del temps de treball i la conciliació de la vida personal i la laboral, així com la inaplicació del conveni. El document fa esment, especialment, sobre com actuar davant la vigència dels convenis i la ultraactivitat per evitar que el conveni caduqui abans de finalitzar la negociació, un fet que ha generat una font important de conflictivitat durant aquest any 2013.

Finalment, cal destacar també elements que recullen objectius tan importants com la salut laboral, la mobilitat i el medi ambient, la igualtat o la jubilació i la previsió social complementària, entre d'altres.

6. POLÍTICA INDUSTRIAL

Si hi ha una cosa que ha posat de manifest l'actual crisi econòmica és la feblesa del teixit industrial català, que pateix dèficits estructurals, com la pèrdua de pes de la indústria manufacturera, la baixa intensitat tecnològica, la dependència excessiva del crèdit, la manca d'infraestructures al servei de la producció i l'exportació, etc., que limiten la seva competitivitat en els mercats mundials. Entre les causes d'aquesta situació hi ha la visió a curt termini de les inversions, la manca de planificació i d'inversions en recerca i, sobretot, la falta de polítiques d'impuls en els sectors industrials encaminades al canvi de model tecnològic i productiu.

La caiguda del crèdit, l'augment dels preus de l'energia i la petita dimensió del nostre teixit empresarial, sumats a la caiguda del consum intern, estan provocant, en els darrers cinc anys de crisi, el col·lapse de moltes empreses, que han vist disminuïda la seva capacitat competitiva. Amb tot, un bon nombre d'empreses catalanes sobreviuen gràcies a la seva capacitat exportadora.

Davant de la liquidació d'instruments de política industrial portada a terme per part del Govern de CiU, l'abandó de l'Acord estratègic 2008-2011 i l'expulsió dels agents socials dels àmbits de participació i concertació social (desaparició del Consell de Política Industrial de Catalunya), i seguint el mandat del X Congrés de la CONC de desembre del 2012, on es va manifestar una clara opció del sindicat per impulsar la indústria i el canvi de model productiu, vam treballar per a la constitució, el passat 3 de desembre del 2012, de la plataforma Pacte Més Indústria (Pacte per a la indústria a Catalunya), que agrupa les institucions més representatives de la societat catalana en la defensa de la indústria.

La plataforma Pacte Més Indústria va presentar, el passat 27 de juny, un catàleg de 138 propostes per a un nou impuls a la indústria a Catalunya. En molts pocs mesos va aconseguir situar la política industrial al centre del debat polític i social, i forçar el Govern de la Generalitat a obrir novament l'espai de concertació social a través de l'Acord estratègic, en fase de negociació, en el qual ha assumit ja les propostes de consens del Pacte Més Indústria. Així mateix, es va obrir novament el diàleg per a la creació del Consell Català de l'Empresa (en aquests moments en tràmit d'aprovació), l'òrgan de participació institucional i de diàleg social en l'àmbit de la indústria que té per objectiu accelerar el procés de transformació empresarial i mantenir l'esperit industrial de Catalunya. En formen part les organitzacions sindicals i empresarials més representatives.

Els reptes que planteja encara la reindustrialització i l'impuls cap a una economia de base productiva exigeixen el manteniment del consens i la pressió dels agents socials perquè les voluntats es tradueixin en polítiques actives, amb assignacions pressupostàries i plans d'execució que facin creïble el compromís de les institucions i del Govern de Catalunya per protagonitzar la sortida de la crisi amb una represa industrial, amb competitivitat i capacitat exportadora.

7. EL PROJECTE DE LLEI DE RACIONALITZACIÓ I SOSTENIBILITAT DE L'ADMINISTRACIÓ LOCAL

La reforma de l'Administració local que pretén el Govern és un atac sense precedents contra els serveis públics, perquè s'eliminen molts serveis fonamentals per a la ciutadania, i més en èpoques de crisi (serveis socials, serveis educatius, promoció i dinamització econòmica, serveis socio-sanitaris, serveis d'atenció a dones maltractades, escoles bressol, escoles de música, centres especials de treball...). Provocarà una pèrdua molt important de llocs de treball (a Catalunya podria arribar a 30.000 persones, i al conjunt de l'Estat, a 300.000).

S'està constatant el fort impacte negatiu que té el Projecte de Llei sobre els serveis que rep la ciutadania i en l'ocupació. Una Llei que, a més, té un fort impacte negatiu de gènere, ja que pot generar un increment de la desprotecció a moltes de les persones usuàries dels serveis que es pretenen suprimir. Un exemple és l'eliminació dels centres municipals d'atenció a les dones, que, en el cas d'Andalusia, atenia més de 101.000 dones que es podrien quedar desateses d'un servei que en molts casos era un suport en qüestions com la violència de gènere (més de 25.000 consultes en un any) i que tenia 448 llocs de treball directes.

Un projecte de Llei que és també una nova invasió de competències recollides en l'Estatut d'autonomia i que pot confrontar-se amb el Projecte de Llei que prepara la Generalitat de Catalunya. Una reforma que pot acabar fent desaparèixer competències dels ens locals i que trenca amb el principi d'organització municipal i autonomia.

L'impuls de la denúncia i l'oposició a la Llei els portem fonamentalment des de la CONC, i a la Secretaria d'Acció Sindical i Política Sectorial hem establert un espai de coordinació de les diferents federacions afectades per la proposta (FSC, FS, FEC, FSP) amb una forta implicació del sector de la FSC de les Administracions locals. Finalment, hem pogut comptar amb la implicació d'altres sindicats i de les entitats municipalistes (FMC i ACM) per tal de pressionar el Govern i el Congrés en el tràmit de la Llei.

Tota aquesta tasca s'ha materialitzat, també, en la realització d'assemblees informatives i jornades explicatives del que representa el Projecte de Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local (PLRSAL), i s'han organitzat diferents mobilitzacions dins un procés que pretén sensibilitzar i pressionar el Govern per a la retirada d'aquesta Llei. En aquest sentit, el propassat dia 2 de desembre es va presentar la Plataforma contra la LRSAL, promoguda per CCOO i impulsada conjuntament amb Confavc i Favb, i en la qual també participen moltes altres organitzacions socials, que té per objectiu transversalitzar i ampliar el suport a la campanya.

8. SEGURETAT SOCIAL

Sabem que la naturalesa del nostre sistema públic de pensions, un model redistributiu i de solidaritat intergeneracional, o el que és el mateix, un sistema en què els actuals treballadors i treballadores en actiu paguen amb les seves cotitzacions les pensions actuals i confien que els futurs actius paguin demà les seves pensions, el converteix en un sistema just, però, al mateix temps, molt sensible a l'entorn, i on els interessos dels grans grups financers mantenen la pressió amb la voluntat d'obrir un espai de negoci amb la gestió dels fons que s'hi dediquen.

L'evolució demogràfica fa preveure un major nombre de futurs pensionistes. Però l'element fonamental en relació amb el futur del sistema de pensions és l'evolució del mercat de treball. La destrucció massiva de llocs de treball que patim des de l'inici de la crisi, la reducció del nombre de persones ocupades amb la corresponent pèrdua de cotitzants i una menor cotització com a conseqüència de l'empitjorament de les condicions de treball han fet reduir els ingressos del sistema, mentre que la quantia i el nombre de pensions és creixent.

Des de fa temps, CCOO reiterem que el sistema de pensions necessita adaptacions periòdiques que en garanteixin la sostenibilitat i el futur, al mateix temps que s'assegura la millora de la protecció per a les persones pensionistes i per a qui pretén ser-ho en un futur. I perquè calen reformes, CCOO hem negociat tots i cada un dels acords de pensions en la Mesa de Diàleg Social entre Govern, patronal i sindicats. Des del 1995, les reformes de pensions han estat pactades i, des de llavors, s'ha millorat la protecció de les persones pensionistes i el sistema ha pogut anar fent front als reptes als quals s'ha hagut d'enfrontar. Enguany, però, el Govern del PP ha trencat el marc de diàleg social i del Pacte de Toledo, i ha imposat una reforma sense acord. Ha reformat el factor de revaloració automàtica de les pensions segons l'IPC per un increment anual garantit del 0,25 i, quan l'economia vagi bé, compensar-

ho. Un plantejament al qual ens hem oposat, ja que és enormement injust i situa un horitzó de pèrdua a les pensions actuals i futures.

Al mateix temps que hem deixat clar el rebuig a la mesura i hem realitzat un gran nombre d'assemblees i xerrades informatives així com mobilitzacions diverses, hem explicat que el que cal és abordar els ingressos del sistema per garantir-ne la sostenibilitat en un futur i alliberar el fons de reserva de les tensions que està suportant. Hem parlat d'ingressos lligats a cotització (increment de les bases mínimes i màximes de cotització), de la possibilitat de pagament a càrrec de pressupostos generals de part del cost de pensions mentre es mantingui la crisi i la caiguda de l'ocupació, i la separació de fons (pagament de l'Administració i de les prestacions per mort i supervivència). Però hem denunciat que ens trobem davant d'un fet conjuntural, derivat del funcionament del mercat de treball i de les polítiques de baixos salaris, i que ací és on hem d'actuar per superar la situació. El rebuig a la imposició del Govern ha permès assolir un compromís amb tots els grups polítics, que es comprometen per escrit a redreçar la mesura i a retornar a la llei que s'ha modificat. Seguim, però, emplaçant el Govern a parlar dels ingressos del sistema, ja que entenem que aquest és l'element fonamental per garantir la sostenibilitat del sistema.

Aquesta proposta del Govern va anar precedida, el mes juny, de la creació d'un grup d'experts nomenat per aquest per situar el debat, cosa que deixava sense efecte i marginava la negociació política i el diàleg social que corresponen al Parlament i a la Mesa amb sindicats i patronal. Aquest grup es va pronunciar sobre quines mesures eren necessàries per a la sostenibilitat del sistema de pensions. Vàrem rebutjar de manera frontal les mesures proposades perquè suposen la lesió dels drets de les actuals i de les futures persones pensionistes i responen, únicament, a criteris economicistes d'estalvi de despesa, sense tenir en compte que les pensions suposen la millor garantia de protecció social del nostre país i han impedit la pobresa de la gent gran a casa nostra. Però hem d'insistir davant el Govern i la societat que, pel que fa a les pensions, el marc del debat, de construcció de propostes i de negociació ha de ser el del Pacte de Toledo i el de la Mesa de Diàleg Social sobre Pensions.

El passat agost es va signar el darrer acord per part de la patronal, els sindicats i els grups parlamentaris, sobre regulació de treballadors i treballadores a temps parcial i fixos discontinus. Aquest és el millor exemple per il·lustrar com en el marc del Pacte de Toledo és possible millorar les pensions d'un col·lectiu històricament discriminat en l'accés a la protecció social. Només a Catalunya, 425.000 persones que treballen a temps parcial o com a fixes discontinues —dones en la seva majoria i amb una alta precarietat laboral— podran accedir a la jubilació amb quinze anys cotitzats, al marge de la seva jornada, com la resta de treballadors; cada dia cotitzat es multiplica

per 1,5 i així es manté la normativa anterior i s'assegura l'accés a la pensió mínima. Moltes persones que, fins ara, no podien accedir a una pensió contributiva, amb la nova norma, fruit de l'acord social, podran fer-ho.

El futur de les persones grans està en mans de les pensions. No pot posar-se en risc la protecció social amb una decisió política argumentada basant-se en l'informe d'un grup d'"experts" que, en molts casos, representen els interessos d'entitats financeres i asseguradores, per a les quals les pensions són objecte de negoci. Cal una aposta política per al manteniment d'un sistema públic que garanteixi la protecció suficient, amb els ajustos necessaris per millorar els ingressos i racionalitzar la despesa, i també cal que les decisions estiguin legitimades pel major consens polític i social possible. Les pensions són un dret que es genera amb el treball i les cotitzacions; per tant, no pot posar-se en dubte el futur d'uns drets aconseguits.

9. LA CES I LES PROPOSTES DE RECUPERACIÓ A EUROPA I LES ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEU

El Comitè Executiu de la CES ha aprovat el Pla d'inversions amb la voluntat d'incidir en el procés d'eleccions europees i fer que les qüestions econòmiques i l'ocupació formin part del debat electoral. Un pla que es justifica amb els efectes i les conseqüències que estan tenint les actuals polítiques en el conjunt de la ciutadania i en els treballadors i treballadores europeus. La crisi ha tingut un impacte asimètric amb desigualtats creixents i desequilibris geogràfics. Però el resultat de les polítiques aplicades per la UE ha comportat que ha augmentat l'atur, el consum ha disminuït, s'ha perdut cohesió social i s'ha fet palesa una inestabilitat política i un creixement de la xenofòbia. Aquest és el resultat de les polítiques d'austeritat, de la devaluació interna, de la privatització dels serveis públics, de la reducció de salaris de les pensions i de les prestacions de l'estat del benestar (s'ha creat una situació de mobilitat forçada que té poc a veure amb la lliure circulació).

La CES considera que fer front a la recessió i a l'estagnació de les nostres economies és, per això, una tasca urgent. Cal una recuperació forta que tingui el suport d'un sector financer sòlid que estigui al servei de l'economia real. La consolidació dels comptes dels estats s'ha d'ajornar per a quan gaudeixin de prou estabilitat econòmica i ha de ser equitatiu a escala social i no perjudicar la qualitat dels serveis públics. La CES està convençuda que la UE té el potencial per combatre la crisi. Aquest potencial es basa en persones amb formació, una forta base industrial, bons serveis públics i privats, recerca innovadora i un estat del benestar inclusiu i ben distribuït.

El Pla d'inversions que ha elaborat i presentat la CES considera que es

requereix inversió en la generació elèctrica, en indústries sostenibles i en serveis, formació, educació, recerca i desenvolupament, infraestructures de transport modernes i reindustrialització de la UE. Europa necessita un pla de recuperació a llarg termini que es basi en la solidaritat, la democràcia, l'estabilitat i la cohesió. Ha d'aportar una contribució a la modernització de les economies nacionals i a la millora de la productivitat. Pel que fa a mesures concretes proposa:

- Cooperació en la persecució de l'evasió i el frau fiscal i els paradisos fiscals, i harmonització de la base de l'impost sobre les empreses.
- Una reforma del mercat financer per retrobar l'equilibri en l'economia europea.
- Més cooperació entre les autoritats nacionals i els serveis civils i públics per promoure uns serveis públics de qualitat a llarg termini.
- Involucrar els interlocutors socials en el reforç del diàleg social, de la negociació col·lectiva i en la participació dels treballadors i treballadores.
- Promoció, respecte i ampliació dels estàndards europeus per combatre l'ocupació precària i promoure feines decents i de qualitat.

Per dotar aquest Pla d'inversions no n'hi ha prou amb un estímul a curt termini com el del 2009, sinó que cal una perspectiva a llarg termini per superar les profundes dificultats que travessa actualment la UE. Per això es proposa una inversió anual addicional del 2% del PIB europeu al llarg de deu anys que permeti:

- Assegurar benestar i prou feines decents i d'alta qualitat amb futur, especialment per a les persones joves.
- Mantindre la cohesió a les societats europees i que aquesta sigui ajustada als reptes ecològics, socials i demogràfics.
- Controlar democràticament.
- Iniciar com un projecte supranacional més que la suma de les inversions nacionals.
- Situar mesures de curt termini en el marc dels reptes a llarg termini.
- Posar regles en el mercat i orientar la inversió privada en projectes innovadors amb futur.
- Disposar d'un finançament robust i permetre alhora que els països europeus generin ingressos fiscals per proveir serveis públics i reduir el deute públic.
- Contribuir a la redistribució dels ingressos per fer front a les desigualtats i poder combatre la pobresa en l'àmbit nacional i europeu.

- Acompanyar-ho de polítiques fiscals que animin la inversió per garantir creixement en ocupació d'alta qualitat i animar les empreses a adoptar conductes socialment responsables.

El Pla preveu que els països rics inverteixin més a l'hora de finançar les inversions futures. Les orientacions per a la inversió es poden prendre de prioritats prèvies de la UE i del BEI. Això inclouria:

- Transformació energètica.
- Xarxa de transport i infraestructures.
- Educació i formació.
- Xarxes d'expansió i de banda ampla.
- Futur industrial.
- Serveis públics i privats (renovació urbana, salut i benestar).
- Infraestructures i allotjament per a gent gran.
- Promoció d'una gestió sostenible de l'aigua.

Per poder posar en marxa aquest Pla cal que el gestioni una institució europea que pugui ser ja existent, com el BEI, o que pugui ser creada mitjançant designació dels estats membres, el Parlament Europeu i la Comissió Europea. Sigui com sigui caldrà que hi hagi un control democràtic efectiu sobre l'orientació estratègica de les polítiques, la supervisió del Pla de recuperació i la garantia de la seva coordinació. A l'hora de decidir aquest control democràtic és el Parlament Europeu el que hauria de tenir un paper central, i els interlocutors socials haurien de ser involucrats en cadascun dels passos d'aquest procés democràtic.

Pel que fa al finançament es considera que la institució que se'n faci càrrec haurà de gestionar un capital inicial i assolir després finançament suplementari mitjançant bons a llarg termini amb baix interès. Per això la institució europea que llenci els bons ha de ser considerada una deutora solvent amb ràtings sòlids en els mercats financers. S'hauria d'assolir el compromís dels més rics en aquesta inversió en la recuperació i en el creixement d'Europa, també mitjançant els impostos existents. Es poden usar, igualment, els fons estructurals o bé directament o com a garantia suplementària. L'impost sobre les transaccions financeres podria finançar el capital inicial o bé els interessos.

Un pla d'inversió a llarg termini com el que es presenta hauria d'augmentar els ingressos nacionals i l'ocupació de la manera següent:

- Mitjançant els efectes immediats de la inversió i la demanda que generi.

- Un augment important en els ingressos fiscals que permeti pagar els préstecs.
- Previsió sobre la influència a llarg termini sobre els ingressos i l'ocupació.

A llarg termini, aquest projecte hauria de generar onze milions de feines a temps complet i que aquestes fossin innovadores. Aquesta serà la millor base per reduir els deutes i fer sostenibles els pressupostos mitjançant més ingressos per l'IRPF, l'IVA, l'impost de societats així com les cotitzacions de la Seguretat Social, i reduir, a més, la despesa en les prestacions de l'atur. Hi haurà també altres conseqüències a llarg termini molt importants, com reduir la despesa energètica, aturar la fuga de cervells o disminuir el consum de matèries primeres, i augmentar, així, la competitivitat, reduir les emissions i, per tant, fer una contribució significativa a la reducció de l'impacte en la crisi climàtica global. Al mateix temps aquest nou model hauria de ser-ho també per a altres regions econòmiques a escala global.

Al voltant d'aquest Pla d'inversions, la CES planteja que el mes de març es promogui un procés de mobilització sindical i social a tot Europa per incidir en el debat a les eleccions al Parlament d'Europa per una sortida de la crisi diferent.

La CES davant les eleccions europees de maig del 2014

Davant unes eleccions al Parlament Europeu, que té el poder d'aprovar o rebutjar la legislació europea, decidir el pressupost i elegir el president de la Comissió Europea, la CES vol impulsar la participació i incidir en les posicions dels futurs eurodiputats i eurodiputades. La CES planteja un canvi de rumb, una altra Europa. La CES rebutja l'actual política d'austeritat que retalla la despesa pública i fa créixer la desocupació de manera significativa i preocupant, en especial la juvenil. Es tracta de la política de la precarietat i la desigualtat, que busca la competitivitat únicament a través de la baixada dels salaris, de les condicions i dels contractes de treball, de la protecció social i d'una fiscalitat injusta.

El model social europeu, que ha creat progrés durant dècades, que relacionava creixement econòmic i millora sostenible de les condicions de vida i treball, i que ha estat exemple, ara està amenaçat i afeblit. Per això cal denunciar les polítiques imposades per l'actual Comissió Europea i el Consell, més que a la UE. La CES reivindica una altra política europea. Una Europa de la plena ocupació, que es preocupi per a les generacions futures. Per això proposa:

- Rellançar l'ocupació com a prioritat (Pla europeu d'inversions).
- Implementar plenament la Garantia Juvenil.
- Posar punt i final immediatament a les polítiques d'austeritat. La consolidació de les finances públiques no es pot assolir desmantellant les conseqüències socials.
- Les llibertats econòmiques no poden tenir prioritat sobre els drets socials fonamentals.
- El respecte i la promoció de la negociació col·lectiva i de l'autonomia dels interlocutors socials.
- Posar fi a l'ocupació precària. Augmentar el salari mínim legal. Introduir un ingrés social mínim sobre la base de principis europeus comuns. Garantir el dret individual a l'educació i a la formació de qualitat per a tothom.
- Una nova estratègia ambiciosa que garanteixi la salut, la seguretat i la higiene en el treball.
- Restablir la cohesió i la justícia social. Reduir la desigualtat creixent entre països, regions i territoris rics i pobres, entre treballadors i treballadores i entre ciutadans i ciutadanes.
- Lluitar a tots nivells contra la discriminació. Combatre radicalment el racisme, la xenofòbia, l'homofòbia, el nacionalisme exclouent i els extremismes. Els treballadors i treballadores migrants han de rebre el mateix tracte que la resta de persones treballadores i han de ser informats dels seus drets. Cal canviar la política migratòria.
- Corregir, amb mesures específiques, la bretxa entre homes i dones, especialment en relació amb els salaris. Millorar la conciliació entre la vida professional, la vida familiar i la vida privada.
- Serveis públics i d'interès general de qualitat accessibles a tothom, segons disposa la Carta de drets fonamentals. Els acords comercials internacionals els han de respectar.
- La Seguretat Social és un dret humà fonamental. El seu finançament ha de ser compartit i distribuït de manera equitativa, i en aquest context és essencial el paper dels sistemes públics de pensions (primer pilar). Cal reforçar la solidaritat entre generacions.
- Una política fiscal justa. Noves mesures per combatre l'evasió, l'elusió o el frau fiscal. Els paradisos fiscals s'han d'eliminar. S'ha de lluitar contra la corrupció, el treball no declarat i l'especulació.
- Transparència, legitimitat i responsabilitat per controlar la governança econòmica europea.
- Enfortir i aprofundir en la democràcia i la transparència en les institucions europees. Reforçar el poder del Parlament Europeu. Articular millor les respectives competències del Parlament Europeu i dels parlaments nacionals, per millorar el control democràtic de les decisions polítiques.

- La UE i els estats membres han de respectar estrictament els instruments europeus i internacionals, com els convenis de l'OIT.
- Els drets d'informació, consulta i participació en el lloc de treball no es poden afeblir; al contrari, cal millorar-los i enfortir la democràcia en el lloc de treball, especialment en cas de reestructuracions.

Per a la CES, les properes eleccions al Parlament Europeu de maig del 2014 han de permetre posar fi a l'austeritat, al dúmping social, i a nous atacs contra els drets dels treballadors i treballadores o la protecció social. Els nous eurodiputats i eurodiputades han de canviar el rumb per avançar en un altre projecte europeu, basat en el progrés social, que posi fi a l'austeritat, la desocupació, la pobresa, la desigualtat i al dúmping salarial i fiscal. Per redescobrir una Europa que faci somiar, una Europa més prospera als seus ciutadans i ciutadanes.

10. MOBILITZACIONS SOCIALS

Vàrem iniciar l'any amb la notícia de la suspensió cautelar de la taxa de l'euro per recepta per una sentència del Tribunal Constitucional, una de les lluites incloses en el balanç del 2012, però amb la dura realitat de la continuïtat de les polítiques d'austeritat. Les mobilitzacions i la coordinació en diferents plataformes socials on CCOO participem no s'ha aturat en tot el 2013, cosa que ha donat peu a un continu d'accions i activitats de tipus i abast molt divers.

CCOO es confirma com un element articulador de les mobilitzacions sectorials i territorials, duent al carrer els dos conflictes, el laboral i el social. Un dels fronts principals ha estat el de la defensa de les pensions i el rebuig als pressupostos antisocials dels governs català i central, així com les mobilitzacions convocades en el marc de la CES. En aquest sentit, la realització prèvia d'assemblees per tot el territori i l'assemblea general de delegats i delegades celebrada a Barcelona han reforçat la resposta sindical i social. També s'han valorat positivament les accions informatives, com les "metrades", i la distribució d'informació a nusos clau de l'actual xarxa de mobilitat, tant pels seus efectes com per la important implicació dels actius sindicals. En la banda contrària, en canvi, cal destacar la dificultat d'aconseguir cobertura mediàtica prèvia a les convocatòries i cal constatar, també, un tractament molt variable segons el moment, el lloc i el context.

La resposta social contra les polítiques dels diferents governs s'ha concretat en diverses mobilitzacions, alguna d'elles centralitzada a Barcelona, però també en moltes altres accions i actes descentralitzats arreu de Catalunya, en

espais que es consoliden dia a dia gràcies al treball en xarxa de la gent de CCOO al territori i que, la majoria de vegades, esdevenen el pal de paller d'aquests espais de coordinació de la resposta social.

Continuem en la línia d'ampliar el marc de la convocatòria, com es va constatar en la darrera mobilització del 24-N contra els pressupostos antisocials i la reforma de les pensions, però això ha provocat que, en part, es diluís el caràcter europeu de la mobilització i es difuminés la resposta a l'atac a les pensions. Aquests intents han evidenciat, una vegada més, les dificultats de confluència social àmplia amb alguns sectors i organitzacions, atès el seu sectarisme, però per a CCOO el més important és assolir l'objectiu d'impulsar la resposta d'una majoria social al més àmplia possible. Per això cal continuar compartint espais sempre que tinguin sentit i siguin constructius, compartint protagonisme amb altres, però fent atenció a no diluir-nos i a mantenir el nostre perfil propi, i a fer visible la capacitat d'organitzar i convocar.

Aquesta capacitat es posa de manifest en els diferents espais de treball unitari com són la Plataforma Prou Retallades, el MUCE, la Plataforma Sindical Unitària, la Plataforma pel Dret a la Salut, la Plataforma contra la Reforma de l'Administració Local, la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne (campanya per a la creació d'un fons social d'habitatges i el lloguer forçós dels habitatges en mans dels bancs), la Plataforma per una Atenció Sanitària Universal a Catalunya, la Plataforma de la Gent Gran, el Moviment contra la Reforma de la Llei d'Interrupció Voluntària de l'Embaràs o la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària. En un segon pla també hem donat suport a la Plataforma Salvem Música i Dansa, a Ester Quintana i a la campanya Stop Bales de Goma, o hem iniciat relació amb Marea Roja - Cultura en Lluita, entre d'altres.

En qualsevol cas, malgrat les dificultats, els marcs unitaris són imprescindibles en la conjuntura actual i són, com deia el darrer informe, el major valor i el millor instrument per confrontar les polítiques que tenen com a objectiu desmuntar el model social de l'estat del benestar.

Fent un repàs ràpid –segurament no exhaustiu, atesa la gran quantitat d'activitat– a la llista de mobilitzacions i accions que, al llarg del 2013, han permès expressar el malestar de la ciutadania en relació amb les polítiques d'austeritat i retallades que estan duent a terme els diferents governs, hi podem trobar el següent:

- ILP hipotecària: lliurament dels plecs de signatures al Congrés dels Diputats.
- Manifestació en defensa de la sanitat pública.
- Marxa contra l'atur.

- Manifestació “Contra l’atur i la corrupció. Ni retallades, ni privatitzacions”.
- 10è aniversari de la campanya “Aturem la guerra”.
- Presentació del memoràndum de la Plataforma Prou Retallades als grups parlamentaris.
- Manifestació “Juntes podem. Aturem els pressupostos antisocials”.
- Vaga i manifestació en defensa dels convenis col·lectius.
- Trobada de plataformes territorials i sectorials contra les polítiques de retallades.
- Manifestació contra l’austericidi, en el marc de la CES.
- 11-S. Ramal social a la cadena humana convocada per l’ANC.
- Campanya “Pobresa zero”.
- Vaga general del sector educatiu.
- Campanya “Aturem els pressupostos antisocials” (manifestació i concentració).
- El 25-N. Manifestació i actes en el Dia Internacional per a l’Eliminació de la Violència envers les Dones.
- Mobilitzacions contra la reforma de l’Administració local.

I tantes altres que no apareixen, com les accions i mobilitzacions territorials i sectorials, que conformarien una llista pràcticament interminable.

Però situarem, per tancar aquest espai, la lluita de la comunitat educativa catalana contra la LOMCE i les retallades, com a exemple d’espai unitari gràcies a la tasca duta a terme des de la Federació d’Educació de la CONC i que ha permès sumar, no sense esforços i dificultats, les voluntats d’un ampli ventall d’organitzacions. La Llei Wert, com se la coneix, suposa un atac ferotge a l’educació —a l’educació pública i a la seva qualitat— i a la cultura i a la llengua catalanes. Per això, aquest marc unitari continua la seva lluita per defensar la cohesió social, la igualtat d’oportunitats i el dret a l’educació.

11. LA REALITAT DEL SINDICAT

Com hem esmentat en informes anteriors, és cabdal que en matèria d’afiliació el conjunt d’organitzacions treballin com a prioritat absoluta en l’increment d’aquesta, ja que és la nostra font de legitimació social i la principal font de recursos a curt termini. El treball de proximitat, d’atenció i d’utilitat per a les persones afiliades, l’impuls a la recuperació d’impagats (UAT), l’assignació de sindicalistes a les empreses on tenim un marge important de creixement o l’atenció a l’important volum de delegats i delegades no afiliats són els eixos centrals del nostre treball en aquesta matèria.

Hem donat compliment a la proposta congressual d'actualitzar el mapa de seccions sindicals del conjunt de Catalunya. A hores d'ara, i pendent d'alguna última renovació, les seccions sindicals d'empresa que consten a la Secretaria d'Organització i Recursos de la CONC són quatre-centes.

Estem elaborant un reglament que prevegi la participació de l'afiliació en l'elaboració de les candidatures que representen CCOO a l'empresa. Aquest, en el qual estem treballant amb el concurs d'organitzacions confederades, ha de ser un bon instrument de treball de participació democràtica de l'afiliació i de prevenció i resolució de conflictes eventuals.

AFILIACIÓ-COTITZACIÓ

Com ja hem analitzat abans, la destrucció d'ocupació i l'allargament en el temps en la situació de desocupació es trasllada a l'afiliació. Això fa que encara estiguem immersos en la tendència descendent. La correcció anirà lligada a la situació econòmica i a la situació d'ocupació. Però també el nostre treball i les pràctiques sindicals poden frenar la caiguda i fer créixer l'afiliació neta. Tinguem present que el resultat és el saldo entre altes i baixes. Seguim tenint altes, però les baixes creixen més, a causa de la situació econòmica i de l'augment de l'atur.

Si es manté la tendència, sembla probable finalitzar l'any 2013 amb una pèrdua de 16.000 afiliats i afiliades i un percentatge al voltant del 10%. Hem de seguir treballant planificadament, totes les organitzacions confederades, empresa a empresa, sector a sector, per situar l'afiliació al bell mig de les prioritats organitzatives.

Hem d'insistir que hi ha un grup més sensible a l'afiliació i sobre el qual hem d'actuar: els delegats i delegades no afiliats.

ELECCIONS SINDICALS

Seguim sent el primer sindicat de Catalunya, mantenint amb el segon un miler de delegats i delegades de diferència, amb elements de solidesa en la nostra representativitat. Tot i que no vol dir que tinguem garantit tancar l'any amb aquest diferencial o amb un de similar. En aquests moments millorem resultats en tots els comptadors (noves eleccions, renovacions i caducitats) al llarg del període que ens ocupa. Per això, cal mantenir el treball de planificació i programació de l'extensió i renovació.

El novembre del 2013 existeixen a Catalunya 55.602 delegades i delegats de personal amb mandat en vigor, 881 menys que ara fa una any. D'aquests, 23.877 són delegades i delegats de CCOO (340 menys que el novembre del 2012), que manté una taxa de representativitat del 42,33%, pràcticament idèntica a la de l'any anterior (0,06).

Durant el 2013, CCOO hem consolidat la nostra condició de primera força i finalitzarem l'any amb una diferència entorn del miler de delegats i delegades en relació amb la segona, que hem augmentat enguany en més de 200 delegats i delegades. Hem de valorar, doncs, molt positivament el canvi de tendència que hem experimentat després dels processos congressuals. No obstant això, la millora experimentada és encara insuficient per poder encarar amb garanties el període de concentració, ateses les pèrdues previstes a causa de la destrucció d'ocupació en sectors i empreses amb àmplia majoria de CCOO.

Caldrà que mantinguem i millorem el nostre tensament i treball electoral en paral·lel als processos de reestructuració federativa i territorial, per tal d'ampliar significativament el nostre diferencial amb la resta de sindicats durant els propers nou mesos.

12. EL SINDICAT EN EL CONTEXT: REVISAR PER CONÈIXER, CONÈIXER PER CORREGIR

Es manté, i s'accentua, el descrèdit de les institucions en general. En aquest marc, els atacs al sindicalisme tenen un camp abonat. Estem assistint a un atac sistemàtic des de la "caverna", de persecució a la UGT i, per derivació, del sindicalisme confederal i de classe en general. Més enllà del debat en relació amb determinades actuacions, hem d'esbrinar com s'han gestionat les activitats finalistes i actuar amb contundència en cas de gestions impròpies.

Certament no hauríem de pensar que ens trobem davant d'una campanya orquestrada. Però no podem obviar que hi ha, des de fa temps, informes de la FAES i d'altres grups de pressió que volen un canvi del mapa sindical del país.

Estan buscant els elements per fer el sindicalisme prescindible. Voldrien posar punt i final al sindicalisme confederal i de classe, i preferirien disposar d'altres organitzacions sindicals que limitessin la representativitat de les dues primeres forces sindicals.

Per això també estem assistint a intents d'afavorir altres opcions sindicals més corporatives o sectorials en alguns moments. Hem de ser conscients també que hi ha un intent de limitar l'actuació sindical fora de l'empresa i, per tant, de promoure un model sindical més corporatiu i d'empresa.

Però hem de pensar quina part de la nostra actuació facilita aquesta pressió sobre el sindicalisme i posa en crisi el model sindical. Quina part correspon als models de gestió inadequada dels recursos públics, quina part a la manca de transparència de la nostra actuació, quina part a la percepció social de la nostra acció i quina part a la distància amb qui representem. Si analitzem aquestes qüestions podem corregir i definir noves maneres d'actuar.

La millor manera de contrarestar la campanya és ser transparents en allò que fem (fer només allò que es pot explicar) i la pulcritud i l'exemplaritat de la nostra actuació.

La primera qüestió que cal fer és conèixer tota la nostra actuació de totes i cadascuna de les organitzacions. Per això s'iniciarà un procés d'auditories de totes les organitzacions que ens permeti conèixer com hem gestionat els recursos, de quina documentació disposem, imputacions, relacions, procediments emprats, etc. Cal conèixer-ho per, si detectem alguna cosa, poder corregir els procediments i les pautes en un futur.

En aquest context també hem de plantejar-nos la necessitat de disposar d'un marc legal clar que estableixi el finançament dels sindicats i que vagi acompanyat de la necessària transparència i fiscalització dels comptes. En tot cas, difícilment, el context serà favorable per entomar aquesta qüestió.

Però més enllà de les qüestions en relació amb la gestió dels recursos, que és el que aquests dies omple pàgines de determinats mitjans, hem de repensar també les pràctiques als centres de treball, les relacions de proximitat o llunyania amb qui representem, els mecanismes de participació, la referencialitat de determinats col·lectius cap al sindicat, la imatge que projectem, etc. La percepció social del sindicat no la podem imputar només a campanyes mediàtiques, cal que millorem les nostres pràctiques, especialment la proximitat amb qui volem representar i la utilitat de la nostra acció per a tots els col·lectius, especialment els més afectats per la precarietat.

13. PROCÉS DE REORGANITZACIÓ INTERNA

Estem immersos, com ja vam valorar en el Consell Nacional d'octubre, en un procés de reorganització sectorial, iniciat per la Confederació, en què hem participat de manera activa en el diagnòstic i el disseny. I en paral·lel hem obert un procés de reorganització territorial, iniciat en el passat Consell de la CONC. Uns processos que volen dotar-nos d'estructures més fortes i operatives per ser més eficients i més útils en el treball sindical, i, al mateix temps, assolir una reducció de costos en el seu funcionament per fer-nos viables en l'actual context econòmic i financer del conjunt de l'organització. La proximitat, l'establiment de sinergies i la millora de la cooperació són alguns dels principis orientadors.

La CS de la CONC governarem aquests processos per impulsar-los des de la nostra realitat, garantint la coherència i el compliment de les decisions, i aplicant les normes pròpies de què ens hem dotat congressualment amb l'objectiu que el resultat final sigui útil.

Aquest és un procés que vol abordar fusions a dos i també la resolució de realitats fa temps plantejades com sectors mal adscrits, col·lectius fronterers, etc. Un cop validat el mapa i establert el procediment a escala confederal, les organitzacions de la CONC es posen a treballar per tancar tots els aspectes necessaris per culminar el procés, si és possible, amb la flexibilitat necessària i el govern adequat dels calendaris i terminis, per facilitar la col·laboració, el treball compartit i el consens de les diferents organitzacions, que provenen de cultures i pràctiques sindicals i organitzatives diferents. Les possibles dificultats que puguin aparèixer hauran de disposar del suport necessari per poder assolir la seva resolució consensuada, establint les especificitats que calguin.

L'adequació de l'estructura federativa així com la nova estructura territorial han de comportar major eficiència i el seu reforçament per a l'acció sindical i l'organització a l'empresa, la negociació col·lectiva i la millor utilitat. Ha de permetre donar un nou impuls a la cooperació i col·laboració entre estructures, buscant la major eficiència en l'acció, i consolidar i millorar la capacitat d'intervenció tant a l'empresa i el sector com també la capacitat d'intervenció sociopolítica del sindicat.

En paral·lel a aquest procés, hem d'implementar també alguns dels acords de treball que ja hem presentat en consells anteriors: la revisió de l'AMAS; una nova carta financera; l'establiment d'un manual de procediment que doni coherència i actualitzi les normes actuals de microgestió... I hem de continuar el treball d'adequació dels instruments confederales (Gabinet Tècnic Jurídic, formació sindical i contínua, Pau i Solidaritat, cultura...).

El territori del Barcelonès ha experimentat en aquest darrer any una dinàmica coherent amb la seva trajectòria recent, tant pel que fa al desenvolupament

de les tasques de representació institucional i sociopolítica que a cada ciutat li son pròpies, com a les dinàmiques sindicals i sectorials quant a eleccions, afiliació, mobilitzacions i altres activitats que el sindicat ha impulsat i que, en cada ciutat, d'acord amb les seves característiques, s'han produït.

14. EL TREBALL EN L'ÀMBIT DE MIGRACIONS, INTERNACIONAL I COOPERACIÓ

La nova Secretaria d'Internacional, Migracions i Cooperació ha integrat en un únic pla de treball els diferents espais de treball que en l'anterior mandat es trobaven en secretaries diferenciades. El resultat, a hores d'ara, l'hem de valorar positivament, tant pel que té a veure amb el redimensionament de l'estructura general, amb el que comporta en termes materials i humans, com pel que fa a les sinergies que s'han creat entre els diferents àmbits de treball. Del desenvolupament i de la materialització del pla de treball podem destacar el següent:

- Visibilitat de l'organització a escala internacional mitjançant projectes, manteniment de xarxes i contactes bilaterals (amb més de dotze països al llarg de l'any).
- La nostra solidaritat manifestada en diferents ocasions a favor de la llibertat sindical i la democràcia en diferents llocs del món, però sobretot als països àrabs, que estan vivint revoltes i processos de canvis.
- Participació en la política internacional del Govern de Catalunya (Diplocat), però també pla d'acció exterior.
- Trasllat a l'estructura dels principals debats i estratègies sindicals europees (pla de recuperació...) i participació en mobilitzacions internacionals (dies d'acció europeus, Jornada Mundial pel Treball Digne, etc.).
- Presidència del CSIR Pirimed, amb dues prioritats: posicionar els sindicats en el marc del nou sexenni dels fons estructurals (FEDER) i reforçar el sindicalisme a Andorra (amb gairebé 22.000 treballadors i treballadores catalans).
- Desenvolupament d'una estratègia per situar l'organització en el marc de la Unió per la Mediterrània amb secretaria a Barcelona i l'objectiu de reforçar el diàleg social euromediterrani.

- Suport als comitès d'empresa europeus en la constitució d'acords i en el dia a dia (Alstom, Alliance Boots, Gallina Blanca, Abertis, etc.).
- Sensibilització, mitjançant formació, eines de comunicació, etc., davant actituds xenòfobes i racistes que puguin emergir en el marc de precarització i pèrdua de cohesió social de la crisi: creació d'un mòdul de formació sindical sobre racisme, estereotips, etc.; programes i articles per sensibilitzar davant les pràctiques xenòfobes i racistes, i creació d'un comitè de seguiment sindical sobre actituds racistes i xenòfobes a l'organització.
- Manteniment i reforç de l'assessorament a persones immigrants i desenvolupament d'una nova línia de treball del CITE per assessorar també candidats i candidates a la mobilització externa.
- Convertir aquest nou vessant del CITE en referent davant l'Administració catalana, però també en l'àmbit internacional. Actualment és una de les cinc bones pràctiques escollida per la CES i és el referent per a una futura xarxa sindical europea d'assistència a la migració i la mobilitat.
- Experiències pilot en l'acompanyament a la mobilitat internacional de persones joves que s'han incorporat a la formació dual a Alemanya.
- Manteniment de la tasca de la Fundació Pau i Solidaritat en un context de desaparició de finançament públic i amb la necessitat d'un canvi integral de l'estratègia, els serveis i la capacitat del nostre instrument de cooperació. Els eixos del nou projecte seran la reducció de la despesa, la major implicació dels actius del sindicat i l'articulació d'una nova paleta de serveis que donin visibilitat a la situació i les mancances del sindicat als països amb més pobresa, injustícia i precarietat. Preparar una nova campanya d'afiliació a la Fundació.
- Som al Consell d'Administració de la Direcció General de Cooperació i encapçalem un dels seus tres grups de treball.

15. LA INTERVENCIÓ SINDICAL EN POLÍTIQUES DE GÈNERE

Aquest any s'ha produït el canvi de la responsable de la Secretaria de la Dona i de Cohesió Social, com ja vam informar i valorar en el Consell. Cal que fem una menció especial, i reconèixer la bona feina, a la tasca que la Montse Pérez va desenvolupar, ja que tot i el poc temps que va estar al capdavant de la responsabilitat va posar en marxa la Secretaria i va impulsar la

materialització d'algun dels mandats congressuals que, després, la nova responsable ha continuat tirant endavant.

D'entre les propostes aprovades en el X Congrés, el mandat de la creació del Comitè de Dones ja s'ha realitzat i també se n'ha aprovat el reglament de funcionament.

Des de l'àmbit de gènere de la Secretaria de la Dona i Cohesió Social s'està incidint en un seguit d'aspectes:

- Transversalitat.
- Suport a les dones delegades i afiliades: assessorament.
- Formació sobre plans d'igualtat i sobre violència masclista.
- Campanya activa en defensa dels drets sexuals i reproductius i el dret a decidir sobre el propi cos, i lluita contra la reforma de la llei actual.
- Impacte de gènere de la reforma de les administracions locals: com a treballadores del sector públic amenaçat, com a usuàries dels serveis que ofereixen les polítiques públiques locals que estan suportant la manca d'estat del benestar i com a subjectes de drets polítics, en tant que ataca la democràcia.
- Informe del 8 de Març, on es va fer palesa la baixa taxa d'activitat de les dones per motius de cura, el risc de pobresa, la bretxa salarial, el creixent augment de l'atur femení, etc. Impacte de gènere de la inútil reforma laboral, manca de polítiques actives d'ocupació per a les dones.
- Informe de salut: risc d'exclusió en l'accés a la salut, augment de la taxa de prematuritat (condicions de treball cada cop pitjors), malalties laborals, suïcidis...
- Participem en diversos espais on som actives i crítiques: Permanent i Ple del Consell Nacional de Dones de Catalunya, on hem liderat la Comissió de Salut. Hem fet propostes i hem estat contundents en el procés de redacció del nou reglament de la Comissió Nacional per a una Intervenció Coordinada contra la Violència Masclista.
- CRL: Comissió d'Igualtat i Temps de Treball, i llibre de recomanacions sobre els plans d'igualtat a les empreses amb el Departament d'Empresa i Ocupació.
- Implicació en plataformes i moviments socials com el de Girona contra el tràfic de persones i la prostitució forçada.
- Compareixença a la Comissió d'Igualtat del Parlament sobre la crisi i les desigualtats amb impacte de gènere.

- Commemoracions de dies internacionals, com el 8 de Març i el 25 de Novembre.
- VIII Escola de Dones de CCOO, centrada en la necessitat de fer valoracions no sexistes dels llocs de treball i l'impacte de gènere que implica la reforma de les pensions.

Darreres informacions apunten que el Govern estatal té la intenció d'aprovar el Projecte de Llei de la contrareforma de l'avortament el proper divendres, dia 20 de desembre (podria endarrerir-se fins al dia 27). Les xarxes feministes estan activant les accions de protesta i, si se'n confirma l'aprovació, es convocaran mobilitzacions de protesta el mateix dia, en les quals CCOO participarem de manera activa (a Barcelona seria a les 19 h davant la seu de la Delegació del Govern, a la cruïlla del carrer Mallorca amb Roger de Llúria).

16. INICIATIVA SINDICAL PER INCIDIR EN LA COHESIÓ SOCIAL

En aquest període hem participat de manera activa i hem subscrit el Pacte per a la infància. En aquest marc estem incidint per establir els mecanismes que trenquin la creixent pobresa infantil que s'està instal·lant.

Algunes de les nostres actuacions s'han centrat en:

- La campanya de CCOO per a la prolongació de les beques escolars en el període de les vacances d'estiu.
- L'exigència de CCOO perquè les beques de menjador arribin a totes les famílies necessitades. Que no quedi cap nen o nena sense la nutrició suficient i adequada. Això demana un pressupost suficient segons les necessitats i els criteris homogenis a totes les comarques i que prioritzin l'aspecte dels ingressos familiars sobre la resta de criteris.
- L'elaboració del reglament de la Llei dels drets de la infància i adolescència aprovat el 2010, que encara no té un reglament d'aplicació. Un reglament que assegura els principis dels drets i de la igualtat en l'educació escolar i l'educació en el lleure.

S'ha constituït també l'àmbit LGTB de CCOO de Catalunya i s'està treballant de manera específica en les repercussions en l'àmbit laboral així com en les noves normatives limitadores de drets que el Govern planteja.

Hem fet una compareixença al Parlament de Catalunya sobre la Llei d'accessibilitat, on hem situat la crítica als problemes que encara existeixen i la manca de recursos suficients: malgrat la valoració positiva de la proposta i la necessitat que hi hagi una nova llei, hem expressat el desacord que la llei

no menciona en cap moment l'accessibilitat als centres de treball i dins dels centres de treball. Es tracta les persones amb diversitat funcional com a subjectes passius i no com a treballadors i treballadores. La llei tampoc preveu la participació dels agents socials, principalment els sindicats, en el Consell de Participació.

Hem realitzat unes jornades sobre la defensa de l'estat del benestar davant les retallades. També estem treballant amb les patronals de les residències de gent gran per minvar l'impacte de les retallades sobre les condicions laborals de les persones que hi treballen. El treball conjunt amb la patronal, principalment amb la Unió de Mitjanes i Petites Residències (UPIMIR), relacionada amb PIMEC, per denunciar les retallades i la suspensió dels PIA, que deixa moltes persones amb dependència i gent gran sense poder accedir a les residències. També els impagaments dels deutes de la Generalitat amb les residències amenaça que diverses residències poden tancar i molts treballadors i treballadores poden perdre els seus llocs de treball. La col·laboració permet també reivindicar conjuntament una llei catalana de dependència que asseguri una atenció de qualitat a les persones amb dependència i obri la porta a un conveni català del sector.

Aquesta col·laboració en aquest aspecte no ens priva de la capacitat de criticar l'acord entre la Generalitat i les patronals sobre la disminució de les ràtios que afecten la qualitat de l'atenció, i pot ser aprofitat per reduir hores, salaris i també acomiadaments.

Hem d'incidir en la Taula de Desnonaments perquè el parc d'habitatge social de lloguer format per pisos buits de les entitats financeres sigui una realitat que garanteixi l'accés a l'habitatge.

La Xarxa d'Acció Solidària

En el desenvolupament del mandat congressual, hem posat en marxa, de manera coordinada entre les secretaries de Socioeconomia i de la Dona i Cohesió Social, la Xarxa d'Acció Solidària. Tot i que és un espai de treball poc visible, hem de dir que està generant una forta expectativa en relació amb el paper que pot tenir en un context d'augment de la pobresa i de les desigualtats.

En el document fundacional de la Xarxa d'Acció Solidària s'explicita que la situació de crisi prolongada, l'atur que afecta una part important de la població activa, la pèrdua d'ingressos, acompanyada per les retallades en drets socials i laborals, i el creixement de la desprotecció de les persones

aturades, provocada per la prolongació de l'atur i per la desaparició de subsidis, estan condemnant una part important de la població a la pobresa i l'exclusió social: el 13% de famílies, sense cap ingrés; el 28% de la infància i adolescència de Catalunya, vivint per sota del llindar de la pobresa, i si hi sumem els problemes derivats de l'habitatge, el percentatge arriba al 32%.

La crisi i la manca de polítiques que assegurin els drets bàsics de les persones està provocant: marginació, desigualtats creixents, patologies físiques i mentals, i conseqüències molt greus sobre l'autoestima i la participació ciutadana així com l'afebliment dels drets individuals i col·lectius. Hem de tenir present també el fenomen de pobresa energètica i els efectes que provoca.

A Catalunya hi ha famílies que no poden cobrir les necessitats dels seus fills i filles, tant pel que fa a l'alimentació com a l'escola: activitats extraescolars, menjadors, material escolar o educació en el lleure.

L'objectiu de la Xarxa és sumar esforços entre entitats socials que ja estan intervenint en un grau o altre, des del món laboral, escolar, veïnal, de la infància i la salut física i mental, per millorar les condicions de vida de les persones, de manera coordinada i complementària. No es tracta de la substitució dels serveis públics ni de la responsabilitat pública de l'atenció a les persones, com tampoc la del treball desenvolupat per altres organitzacions d'ajuda als més necessitats o d'ajut mutu.

Les organitzacions i les entitats de la Xarxa volen donar una resposta de solidaritat social i ciutadana, exigint drets fonamentals i universals, actuant de manera coordinada amb els serveis públics i altres entitats socials, i promovent iniciatives pròpies de solidaritat i d'ajuda mútua.

Volem que les iniciatives que la Xarxa assumeixi com a accions pròpies trobin en l'àmbit d'influència de cada entitat i organització un multiplicador en l'àmbit de participació voluntària i d'amplitud de cada acció. Aquest ha de ser el factor impulsor del compromís solidari de cada organització en àmbits generals, més enllà de les seves intervencions específiques.

Considerem la Xarxa d'Acció Solidària com una resposta de solidaritat social i ciutadana, amb criteris de consciència social, de progressisme i de defensa dels drets humans i dels drets de ciutadania, apostant pels valors de solidaritat social i solidaritat internacional i de participació.

Les accions de la Xarxa d'Acció Solidària, de caràcter preventiu i assistencial, han de ser exemplars en participació i transparència. A part que tinguin

l'efecte en la millora de les condicions de vida de les persones, han de fomentar la cultura de la solidaritat, la consciència social, la participació, la visibilitat i la constatació que hi ha altres formes de fer les coses; també són elements de sensibilització i de mobilització de la ciutadania al voltant dels drets fonamentals i universals, i de suport i de consolidació de les plataformes reivindicatives per articular un moviment social potent que exigeixi el paper de l'Estat i dels serveis públics a l'hora d'assegurar la cohesió social.

Camps d'actuació prioritaris:

- Orientar les persones en situació d'atur en la recerca de feina i d'autoocupació i ocupació en l'economia social, amb l'objectiu, en paral·lel, d'aconseguir un efecte multiplicador en la creació de llocs de treball i de xarxes econòmicament i socialment solidàries.
- Impulsar acords i convenis a les empreses, com a part de la seva responsabilitat social i de solidaritat a diferents nivells, tant en forma material com amb donacions.
- Impulsar iniciatives de suport a la infància, a l'adolescència i a les famílies en l'àmbit d'educació escolar (menjadors, llibres i material escolar) i d'educació en el lleure (colònies, esplais, esport i altres necessitats bàsiques).
- Donar suport a les iniciatives d'habitatge social de lloguer.
- Donar suport emocional i d'ajuda mútua a grups de persones en situació d'atur i atenció a famílies.
- Donar suport en àmbits bàsics de subsistència a les persones en risc d'exclusió social (persones en situació d'atur, persones amb discapacitat, gent gran, immigració...).
- Facilitar l'accés de persones en situació d'atur i de persones sense recursos al dret a la cultura i l'oci.
- Sensibilitzar i fomentar la participació de les persones beneficiàries en les actuacions de la Xarxa, com una iniciativa d'autoestima personal i social (persones en situació d'atur) i també per impulsar la participació de les persones prejubilades i jubilades i la gent gran en les tasques de solidaritat i en el treball voluntari.
- Establir relacions i cooperació amb xarxes i entitats que tenen els mateixos objectius en l'àmbit estatal, europeu i internacional.

Pel que fa a la consolidació de la Xarxa s'han fet els següents passos:

- La presentació pública el 26 de juliol del 2013.

- Una pàgina web pròpia.
- En fase d'elaboració, un projecte comú entre totes les entitats de la Xarxa, sobre material escolar i sobre les activitats extraescolars.
- L'ampliació de la Xarxa a noves entitats, com l'associació Botiga Solidària del Baix Llobregat. Probablement també hi entrarà la Fundació Futur, entre d'altres.

Infoatur: punts d'informació per a les persones a l'atur

La resolució contra l'atur aprovada en el X Congrés també comprometia CCOO a posar en marxa un servei d'atenció específic per a treballadors i treballadores sense feina.

Infoatur és una xarxa de punts d'informació que es posaran en marxa a partir de gener, en una primera fase, a diversos locals de CCOO, i que s'aniran estenent a tot el territori.

En aquests punts s'oferirà informació sobre prestacions per atur, sobre recursos per buscar feina i sobre formació i acreditació de competències. Es disposarà d'un punt de connexió a Internet i de tot un ventall de serveis adreçats a les persones sense feina.

17. FORMACIÓ SINDICAL I CULTURA

Com ja vàrem comunicar en el passat Consell, s'ha procedit al canvi de responsable de la Secretaria, la companya Laura Pinyol. Com ja vam dir, hem de reconèixer el bon treball realitzat en el període que ha estat al capdavant de la Secretaria, implementant els compromisos i els acords i establint un pla de treball que s'ha realitzat de manera satisfactòria i que ara continuarà.

En aquest període, el principal repte que hem abordat ha estat la reestructuració de l'Escola de Formació Sindical (Efosi). El juliol passat es va procedir a la seva liquidació. Es va realitzar un ERO que es va tancar amb acord amb la representació sindical. En aquests moments, des de l'1 de setembre, ha començat a funcionar amb la preparació dels nous cursos, l'actualització de materials, etc. S'han reprès els cursos que van quedar pendents de finalitzar i se n'encetaran de nous.

Les línies de treball de l'Escola de Formació Sindical són:

- Cursos vinculats a la subvenció del Pla intersectorial de Catalunya (els mateixos dels darrers anys).

- Cursos vinculats al Pla intersectorial confederal, que són complementaris del Pla autonòmic.
- Cursos finançats per l'1% de la quota. Accions formatives que no es puguin realitzar mitjançant la subvenció.
- Projectes externs de formació. Accions formatives amb estructures externes i internes que tenen subvenció; nosaltres fem la formació en funció de la demanda que tinguem.
- Preparació d'una borsa d'accions formatives de caràcter puntual per impartir per persones de l'estructura sobre temes concrets. Es tracta de sessions, jornades etc. És a demanda de les nostres organitzacions i ja s'està fent. Pretenem regular i ampliar aquesta oferta formativa.

La formació sindical és una eina indispensable d'acció sindical. Cal el compromís i la implicació de les federacions i els territoris per treballar de manera coordinada i ser més eficients. Cal fer atenció al percentatge de delegats i delegades no afiliats i com, a través de la formació sindical, els podem afiliar. Treballem en un pla específic orientat a aquest objectiu. En uns moments en què l'afiliació resulta tan complicada, aconseguir que aquests delegats i delegades s'afiliïn podria ser un bon pas.

En l'àmbit de Cultura i de la Fundació Cipriano García es realitzen les accions previstes en el pla de treball: les reflexions sobre la contrareforma de les pensions en Els dilluns del Cipri, les jornades de debat sobre economia i política davant l'actual situació de crisi, la participació amb altres entitats en accions sobre la recuperació de la memòria històrica i la difusió del treball de l'Arxiu Històric, especialment amb la celebració de la VIII Trobada d'Investigadors del Franquisme.

Cal destacar el treball realitzat en la reflexió i l'actualització sobre els drets lingüístics i nacionals, amb la celebració de les VIII Jornades de Normalització Lingüística de CCOO, realitzada conjuntament amb CCOO del País Valencià i les Illes Balears. Ja el seu títol, "Viure en català sense cap retallada", és una declaració de la línia de treball del sindicat entorn de la nostra llengua. Hi han participat diferents estructures de la CONC: el Servei Lingüístic, el Seminari Salvador Seguí i, sobretot, la Federació d'Educació de Catalunya.

En paral·lel, cal fer especial esment de la preparació dels actes del 50è aniversari de la fundació de la CONC, que tindran lloc l'any 2014. En aquest sentit cal establir el treball conjunt de les diferents organitzacions per tal de dotar els actes d'especial contingut perquè sigui un moment de reafirmació i cohesió interna, però, de manera especial, de projecció de la imatge del sindicat com a eina forta i útil per al conjunt dels treballadors i treballadores i com a element inserit i que incideix en la realitat social, econòmica i política que viu Catalunya.

18. COMUNICACIÓ I IMATGE

D'acord amb el nivell de conflictivitat laboral i amb la nostra presència i protagonisme dels conflictes, l'activitat de comunicació ha estat molt important. Ho demostra el fet que el nombre de notes de premsa fetes fins al novembre (874 comunicats) ja supera el de tot l'any 2012 (827 comunicats). Tot i així cal destacar que hi ha desequilibris importants entre federacions i territoris, la qual cosa fa que perdem l'oportunitat de tenir més presència mediàtica i ser referents en els conflictes laborals en què ja actuem sindicalment. A més, actualment, la nostra presència a les xarxes socials fa que disposem d'un altra manera de fer difusió de les notes de premsa que només la dels mitjans de comunicació.

Hem donat un nou impuls, d'acord amb els mandats congressuals, al treball a les xarxes socials. En aquest sentit, hem creat un grup de ciberactivistes per activar la presència i l'ús. Hem fet també sessions de formació per millorar la capacitat d'actuar i fer de les xarxes un instrument d'acció sindical, de participació i de comunicació.

Hem posat en marxa la nova pàgina web de CCOO Catalunya, amb una estructura orientada a donar resposta a les persones que hi entren buscant informació, formació, serveis, etc., amb una versió que s'adapta a ordinadors, tauletes tàctils i smartphones.

El proper any seguirem amb el desenvolupament del web implementant un espai de consultes sindicals per a l'afiliació i, especialment, un espai d'accés a delegats i delegades on tinguin accés a informació i a espais de participació.

També hem canviat la imatge i hem reeditat el material per a la nova campanya d'eleccions sindicals, adaptant-lo a les necessitats de les organitzacions, amb l'objectiu que sigui útil i pràctic. La nova imatge ens ha de permetre adaptar-nos a la nova realitat social i laboral. Per això, juntament amb la imatge visual, hem afegit els lemes "Més gent, més força" i "Suma-t'hi" per convidar els treballadors i treballadores a votar-nos en les eleccions sindicals i a sumar-se al nostre projecte amb l'afiliació.

19. MEDI AMBIENT I SOSTENIBILITAT

En relació amb qüestions de sostenibilitat ambiental, hem continuat amb l'elaboració de propostes perquè CCOO esdevingui un agent actiu en el canvi de model de producció de béns i serveis, socialment més just, ambientalment sostenible, d'alt valor afegit i que permeti ocupació estable i de qualitat.

CCOO treballem per tenir la capacitat de generar reflexions pròpies, des del moviment sindical, respecte als debats sobre mobilitat i medi ambient. Estem contribuint a dotar el conjunt del sindicat de les anàlisis, les accions formatives i l'assessorament per donar suport a les nostres estructures sindicals. Estem, en aquest mateix sentit, col·laborant amb la Confederació Sindical Estatal en diversos projectes.

Podem destacar les següents activitats desenvolupades durant l'any 2013:

- Desenvolupament de la iniciativa ciutadana europea (ICE) sobre el dret a l'accés a l'aigua i al seu sanejament, impulsada des del moviment sindical europeu. És la primera ICE que s'activa i la primera que assoleix els objectius quantitius i polítics marcats.
- Reactivació d'àmbits de participació sobre mobilitat amb especial repercussió sobre el desplaçament dels treballadors i treballadores (Polígon de la Zona Franca, Pratenc, el Pla, etc.).
- Participació en la prova pilot de Cadaqués sobre sistemes de retorn d'envasos.
- Seminari sindical sobre fracturació hidràulica i gestió energètica, a la ciutat de Vic.
- Debat, pioner a Catalunya, sobre el paper dels gestors de mobilitat.
- Elaboració de propostes sobre els PMU (plans de mobilitat urbana) a Cambrils, Barcelona, el Prat...
- Accions formatives sobre sistemes de gestió ambiental avançats i sobre mobilitat sostenible.
- Manteniment del butlletí *Infosostenibilitat*, com una de les eines de contingut ambiental millor valorades.

Ens trobem a la fase final de concreció de dos estudis, un sobre la tarifació social de l'abastament d'aigua i un altre sobre la reactivació del sector de la construcció a partir de la rehabilitació energètica d'edificis. I, aquests dies, estem impulsant, junt amb altres entitats socials, un seminari sobre l'impacte de la contaminació atmosfèrica a les nostres ciutats, qüestió que té fortes repercussions sobre la salut pública.

20. EN CONCLUSIÓ

En un context difícil, per la negativa situació econòmica i social i enmig d'una deriva política autoritària i regressiva en drets i llibertats, el sindicat ha de mantenir la seva acció sindical des de la proximitat als treballadors i treballadores, defensant i fent avançar drets laborals i socials. Organitzar més i millor, assolir espais d'utilitat, reforçar la participació, comunicar el que

fem i ser transparents en l'actuació, consolidar el treball unitari i eixamplar les aliances socials són reptes en aquests temps.

Adequar i millorar les estructures organitzatives, fer-les més eficients, properes i útils, reforçar la cooperació i la col·laboració, dotant-nos d'instruments per a la intervenció que garanteixin el reforçament del model de sindicalisme confederal, de classe i nacional que som CCOO de Catalunya.

Aquests propers mesos cal dur a terme els reptes plantejats, amb iniciativa forta cap a l'exterior i reforçant la cohesió i la il·lusió col·lectiva.